

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

அத்யாயம் 1 - 4

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரீ
வேதாந்தாச்சார்ய வர்யோமே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி

சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியில் - ஓரொன்று
தானே அமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேற்பு போமளவும் வாழ்வு.

ஸ்ரீ குருபரம்பராஸாரம்

குருப்யஸ்தத்குருப்யச்ச நமோவாகமதீமகே
வ்ருணீமகே ச தத்ரா ஆத்யெள தம்பதீ ஜகதாம் பதீ

பொருள் - எங்களுடைய ஆசார்யனின் பொருட்டும், அவர்களது ஆசார்யர்க்களின் பொருட்டும் நம என்ற பதத்தை நாங்கள் அடிக்கடி கூறுகிறோம். மேலும் இந்த உலகின் அதிபதியாக உள்ள தம்பதிகளான ஸ்ரீமன் நாராயணனையும், மகாலக்ஷ்மியையும் நாங்கள் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார்
தண் பொருநல் வரும் குருகேசன் விட்டுசித்தன்
தூய்ய குலசேகரன் நம் பாணநாதன்
தொண்டரடிப்பொடி மழிசை வந்த சோதி
வையம் எலாம் மறை விளங்க வான் வேல் ஏந்தும்
மங்கையர்க்கோன் என்று இவர்கள் மகிழ்ந்து பாடும்
செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய ஓதித்
தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே

பொருள் - புரிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் கடினமான உபநிஷத்துக்களின் உண்மையான பொருள்களை நாம் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த இனிமையான தமிழ்ப் பாசுரங்கள் மூலம் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டோம். இத்தகைய ஆழ்வார்கள் -பொய்கைமுனி, பூதமுனி, பேயாழ்வார்,மிகவும் குளிர்ந்த தாமிரபரணி ஆற்றின் கரையில் அவதரித்த நம்மாழ்வார்(குலசேகசன்), விட்டுசித்தன்(பெரியாழ்வார்), தூய மனதுடைய குலசேகரன், நம்முடைய திருப்பாணழ்வார், தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வார், திருமழிசையில் அவதரித்த திருமழிசை ஆழ்வார், இந்த உலகெங்கும் வேதங்களின் ஒளி வீசும்படியாக வாளும் வில்லும் ஏந்திய திருமங்கை மன்னன் - ஆகியோர் ஆவர்.

இன்பத்தில் இறைஞ்சுதல் இல் இசையும் பேற்றில்
இகழாத பல் உறவு இல் இராகம் மாற்றில்
தன்பற்றில் வினை விலக்கில் தகவோக்கத்தில்
தத்துவத்தை உணர்த்துதலில் தன்மையாக்கில்
அன்பர்க்கே அவதரிக்கும் மாயன் நிற்க
அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் தானே கொண்டு
துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டும்
தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்க்கட்கே

பொருள் - இந்த உலகில் தனது அடியார்களுக்காக, அவர்களுக்கு அடைக்கலமாக, ஓர் ஆயனாக க்ருஷ்ணன் அவதரித்தான். அவன் தனது அடியார்கள் இந்த உலக விஷயங்களில் வைக்கும் பற்றுதலை தன் மீது வைக்கும்படியும், பாவங்களை விலக்கும்படியும், எல்லையற்ற இன்பத்தை உணரும்படியும், தத்துவங்களை விளங்கும் படியும் செய்வதற்கு க்ருஷ்ணன் தயாராக இருந்தான். இருந்தாலும் மதுரகவியாழ்வார், அறிந்துக்கொள்ளக் கடினமான வேதங்களை தமிழில் உரைத்த நம்மாழ்வாரின் திருவடிகளையே பற்றினார். ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபட இதுவே உறுதியான பாதை என்று காண்பித்தார்.

ஆசார்யனே மோக்ஷ உபாயம்

பாபிஷ்ட்ட: கூத்தரபந்துச்ச புண்டரீகச்ச புண்யக்ருத்
ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாத் ஆசார்யவான் பவேத்

என்று ஆசார்யவத்தையே ஸர்வருக்கும் மோக்ஷகாரணமென்று அறுதியிட்டார்கள். முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்ய வம்சம் பகவானளவுஞ் செல்ல அனுஸந்திக்க வேண்டுமென்று ஓதப்பட்டது.

விளக்கம் - ஸ்ம்ருதிகளில் - பாபிஷ்ட: கூத்தர பந்துஸ்ச புண்டரீகக்ஷ புண்யக்ருதா ஆசார்ய வத்தயா முக்தௌ தஸ்மாத் ஆசார்யவான் பவேத் - மிகவும் பாவியான கூத்தரபந்துவும், மிகவும் புண்ணியம் செய்த புண்டரீகனும் மோக்ஷம் பெற்றனர் - எப்படியெனில் அவர்களின் ஆசார்யன் உதவியால் ஆகும். ஆகவே, அனைவருக்கும் மோக்ஷம் கிட்டுவதன் வழி ஒரு ஆசார்யனைப் பெறுவதே ஆகும் என்று முடிவு செய்தனர். மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவன் (முமுக்ஷு) தனது ஆசார்ய பரம்பரையை பகவான் வரை நீட்டிக்கவேண்டும்.

பகவானே முதல் ஆசார்யன்

தம் இமம் ஸர்வஸம்பன்னம் ஆசார்யை பிதரம் குரும் என்றும், மம அபி அகில லோகானாம் குருர் நாராயணோ குரு: என்றும், த்வமேவ பந்துச்ச குரும்த்வமேவ என்றும், குருரஸி கதிச்ச ஸி ஜகதாம் என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பரமாசார்யனான ஸர்வேசுவரன் - (1) ப்ரஹ்மாவுக்கு அடியிலே வேதங்களைக் கொடுத்தும் அவற்றிற்கு அபகாரம் பிறந்தபோது மீட்டுக்கொடுத்தும் இவன்முகமாக சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், (2) இவன் புத்ரர்களான ஸனத்குமாராதிகளை, ஸ்வபமாகதவிஜ்ஞானா நிவ்ருத்திம் த்ரமமாஸ்திதா: என்னும்படி பண்ணி, அவர்கள் முகங்களாலே ஹிதப்ரவர்த்தனம் பண்ணுவித்தும், (3) இப்படியே மற்றும் நாரத பராசர சுக செளனகாதிகளான பல மகர்ஷிகளையிட்டு அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் குலையாதபடி நடத்தியும், (4) க்ருஷ்ணத்வைபாயனம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்மன்யோ பூமி மைத்ரேய மகாபாரத க்ருத்வேத்? என்றும், மஹாஷை: கீர்த்தனாத் தஸ்ய பீஷ்ம: ப்ராஞ்ஜீஜலி: அப்ரவீத் என்றும் சொல்லுகிறபடி நிற்கிற வ்யாஸாதிகளை அனுப்ரவேசித்து மகாபாரத சாரீரகாதிகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், (5) ஹம்ஸ மதஸ்ய ஹயக்ரீவ நரநாராயண கீதாசார்யாத்யவதாரங்களாலே தானே வெளிநின்று தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பித்தும், (6) தான் அருளிச் செய்த அர்த்தங்களை எல்லாம் ஸ்ரீபீஷ்மர் முதலான ஞானாதிகரையிட்டு முதலிப்பித்தும், (7) பாஞ்சாராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸன்னஸ்ய வக்தா நாராயணாஸ்வயம் என்கிறபடியே அடியிலே தான் அருளிச்செய்த பகவஞ்சாஸ்த்ரத்தை ப்ராம்மணை: கூத்ரிரயை: வைச்யம்ச்சூத்ரர்ச்ச க்ருதலக்ஷணை: அர்ச்சனீயச்ச சேவ்யச்ச

நித்யயுக்தை: ஸவகர்மஸு ஸாத்வதம் விதிமஸ்தாய கீத ஸங்கர்ஷிணேன ய: த்வாபரஸ்ய யுகஸ்யாந்தே ஆதேள கலியுகஸ்ய ச என்கிறபடியே அவஸரங்களிலே ஆவிஷ்கரித்தும், (8) பூர்வோத்பன்னேஷு பூதேஷு தேஷுதேஷு கலெள ப்ரபு: அனுப்ரவிச்ய குருதே யத் ஸமீகிதமச்யுத: என்கிறபடியே பராங்குச பரகாலாதி ரூபத்தாலே அபினவமாக ஒரு தசாவதாரம் பண்ணி, மேகங்கள் ஸமுத்ரஜலத்தை வாங்கி ஸர்வோபஜீவ்யமான தண்ணீராக உமிழுமா போலே வேதார்த்தங்களில் வேண்டும் ஸாரதமாம்சத்தை ஸர்வருக்கும் அதிகரிக்கலான பாஷையாலே ஸங்க்ரகித்துக்காட்டியும், (9) இப்படி தான் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஸத்பதத்துக்கு ப்ரகடராயும் ப்ரச்சன்னராயுமிருந்துள்ள பாஷாண்டிகளால் உபரோதம் வாராமைக்காக, ஏஸாக்ஷாத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தனும், மக்னான் உத்தரதே லோகான் காருண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிநாஏ என்றும், (10) பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகஸ்த்யஸேவிதமான தேசத்திலே அனேக தேசிகாபதேசத்தாலே அவதரித்தருளினான். இத்தைக் கணிசித்து :

கலெள கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா:
கசித் க்வசித் மகாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிச:
தாம்ப்ரணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயகிதீ
காவேரீ ச மகாபாகா ப்ரதீசீ ச மகாநதீ

என்று மகர்ஷி அருளிச்செய்தான்.

விளக்கம் - ஸர்வேஸ்வரனே அனைத்து உலகங்களுக்கும் பரமாச்சார்யன் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளிலிருந்து உணரலாம்:

- மகாபாரதம் ஸபாபர்வம் (41-21) - தம் இமம் ஸர்வஸம்பன்னம் ஆசார்யாயை பிதரம் குரும் - அவனே (க்ருஷ்ணன்) ஆசார்யனும், தந்தையும் குருவும் ஆவான்.
- விஷ்ணு புராணம் (5-1-14) - மமாபி அகிலலோகாநாம் குருர் நாராயணோ குரு: - அனைத்து உலகங்களுக்கும் குருவான நாராயணன் எனக்கும் குரு ஆவான்.
- ஸ்தோத்ர ரதன்ம் (60) - குரு: அஸி கதிச்சாஸி ஜகதாம் -அனைத்து உலகங்களுக்கும் குருவாகவும், அவர்கள் சென்றடையும் இடமாகவும்.

இப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் செய்த உபாயங்கள் பின் வருமாறு:

1) வேதங்கள் தொலைந்தபோது அவற்றை ப்ரம்மனுக்கு மீட்டுத்தருவதாக வாக்குக் கொடுத்து, அதே போன்று மீட்டுக் கொடுத்து, அவன் முலமாகவே வேத ஜ்ஞானத்தை உலகத்திற்கு அளித்தான்.

2) மகாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (349-71) - ஸ்வபமாகதவிஜ்ஞானா நிவ்ருத்திம் தர்மமாஸ்திதா: - ப்ரம்மனின் புத்திரர்களான ஸனத் குமாரர்கள் உண்மையை அறியவும், தர்ம வழியில் செல்லவும் (மோக்ஷ உபாயம்) செல்லவும் உதவினான்.

3) உபநிஷத்துக்களின் நெறி மறையாதபடி நாரதர், பராசரர், சுகர், ஸௌனகர் ஆகியோர் முலம் காப்பாற்றினான்.

4) விஷ்ணு புராணம் (3-4-5) - க்ருஷ்ண த்வைபாயனம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்மன்யோ பூமி மைத்ரேய மகாபாரத க்ருத்வேத்? - க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் என்று அழைக்கப்படும் வ்யாஸர் ஸ்ரீமன் நாராயணனே ஆவார். மைத்ரேயரே. மகாபாரதத்தை இயற்றுவதற்கு இந்த உலகில் வேறு யார் உள்ளனர்? மேலும், மகாபாரதம் ஆதி ப்ரவம் (114-40) - மஹாஷை: கீர்த்தனாத் தஸ்ய பீஷ்ம: ப்ராஞ்ஜீஜலி: அப்ரவீத் - உயர்ந்த வ்யாஸரின் பெயரை மிகுந்த மரியாதையுடனும் கைகளைக் கட்டியபடியும் பீஷ்மர் கூறினார் - இப்படியாக வ்யாஸர் முதலானவர்களாக நாராயணன் தோன்றி மகாபாரதம், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் ஆகியவற்றைப் படைத்தான்.

5) நாராயணனே ஹம்ஸமாகவும், மத்ஸ்யமாகவும், ஹயக்ரீவனாகவும், நரநாராயணனாகவும், கீதாசார்யனாகவும் அவதாரம் செய்து தத்துவங்களையும் மோக்ஷ உபாயங்களையும் அருளினான்.

6) தான் அருளிய அனைத்தையும் பீஷ்மரும் முதலான ஞானிகள் மூலம் வெளிப்படுத்தினான்.

7) மகாபாரதம் (சாந்தி ப்ரவம் 359-68) - பாஞ்சாராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸன்னஸ்ய வக்தா நாராயணாஸ்வயம் - நாராயணனே பாஞ்சாராத்ர சாஸ்த்ரம் முமுமையும் உரைத்தான். அந்த சாஸ்த்ரம் மறைந்து விட்டபின் அவனே அதனை த்வாபரயுகத்தின் முடிவிலும் கலியுகத்தின் தொடக்கத்திலும் உபதேசித்தான். அதனை ப்ராம்மணர்கள், கூத்ரியர்கள், வைச்யர்கள் மற்றும் சூத்திரர்கள் அவரவர்களுக்கு உரிய வழிகளில் பகவானுக்குத் தொண்டு செய்யும்படியாக, பாஞ்சாராத்ரத்தை ஸங்கர்ஷணன் மூலமாக உபதேசித்தான். இவர்கள் தங்கள் ஆசார்யனிடம் பஞ்ச சம்ஸ்காரம் செய்து கொண்டு அவனை ஆராதனம் செய்யும்படிச் செய்தான்.

8) விஷ்ணுத்ரம் (108-50) - பூர்வோத்பன்னேஷு பூதேஷு தேஷு தேஷு கலௌ ப்ரபு: அனுப்ரவிச்ய குருதே யத் ஸமீகிதமச்யுத: - கலியுகத்தில் அச்யுதன் இந்த உலகில் பிறந்த உயர்ந்த மனிதர்களின் உள்ளே புகுந்து தனக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்கிறான் என்பதற்கு ஏற்றபடி அவன் பராங்குசன் (நம்மாழ்வார்), பரகாலன் (திருமங்கை மன்னன்) போன்ற பத்து அவதாரங்களை எடுத்தான். இப்படியாக அவன் செய்தது என்ன? மேகங்கள் கடலிலிருந்து தண்ணீரை உறிஞ்சி எடுத்து, அதனை அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஆதாரமான மழையாகப் பொழிவதுபோல, அனைத்து வேதங்களின் கருத்துக்களையும் எடுத்து அனைவரும் எளிதாகப் படிக்கும் தமிழில் (நாலாயிரத்திவ்யப்பிரபந்தம்) அளித்தான்.

10) இப்படியாகத் தான் ஏற்படித்திய பாதைக்கு - வெளிப்படையாக நாராயணனை மற்றவர்களோடு சமமாக நினைப்பவர்கள், வேதத்தின்படி நடக்காதவர்கள், நாராயணனைத் தாழ்வாகப் பேசுபவர்கள்- ஆகியோர் மூலம் தடை ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக அவன் செய்தது என்ன? ஜயாக்கிய ஸம்ஹிதை- ஸாக்ஷாத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தனும், மக்னான் உத்தரதே லோகான் காரூண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிநா- அறியாமை என்னும் இருளில் முழுகிய இந்த உலகத்தை நாராயணன் தானாகவே தனது கருணை காரணமாக, சாஸ்திரங்கள் எனும் கைகொடுத்து மேலே உயர்த்தினான் - என்று கூறியது. பெரியாழ்வாரும் தனது திருமொழியில்(5-2-8) - பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து - என்று கூறினார் அன்றோ? ஆக நாராயணன் அகஸ்தியரின் இந்தப் பகுதியில் பல ஆசார்யர்களாக அவதரித்து அருளினான். இதனை ஸ்ரீமத் பாகவதம் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா:
கசித் க்வசித் மகாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிச:
தாம்ரப்ரணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயகித்
காவேரீ ச மகாபாகா ப்ரதீசீ ச மகாநதீ

இதன் பொருள் - கலியுகத்தில் நாராயணனின் அடியார்கள் உயர்ந்த பக்தியுடன் கூடியவர்களாக திராவிட நாட்டின் இங்குமங்கும் பல இடங்களில் பிறப்பார்கள், அவர்கள் தாமிரபரணி, வைகை, பாலாறு, காவேரி, மகாநதி ஆகிய நதிகள் ஓடும் இடங்களில் அவதரிப்பர்.

வைணவ குரு பரம்பரை

இவ்வாசார்யர்களில், ஈசுவரமுனிகள் பிள்ளை நாதமுனிகள். இவர் ந்யாயதத்துவமென்கிற சாஸ்த்ரமும் யோக ரஹஸ்யமும் அருளிச் செய்தார். இவருக்கு ஸ்ரீமதுரகவிகள் முதலாக ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத்க்ருதராயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார். நாதமுனிகள் பிள்ளை ஈசுவர பட்டாழ்வான். ஈசுவர பட்டாழ்வான்பிள்ளை ஆளவந்தார். இவர் அருளிச் செய்த ப்ரபந்தங்கள் - ஆகமப்ரமாண்யமும், புருஷநிர்ணயமும், ஆத்மஸித்தி - ஈசுவரஸித்தி - ஸம்வித்ஸித்தி எங்கிற ஸித்தித்ரயமும், கீதார்த்த ஸங்க்ரஹமும், ஸ்தோத்ரமும், சதுஸ்லோகியுமாக எட்டு. ஆளவந்தார்ப்பிள்ளை சொட்டை நம்பி. சொட்டை நம்பி பிள்ளை என்னாச்சான். என்னாச்சான் பிள்ளைகள் நால்வர். இவர்களில் ஒருவர் பிள்ளையப்பர். பிள்ளையப்பர்ப்பிள்ளை தோழப்பர். தோழப்பருக்குப் பெண்பிள்ளைகள் இருவர்.

விளக்கம் - இந்த ஆசார்யர்களில் (மேலே உள்ள ஸ்ரீமத் பாகவதம் கூறிய வரிகளில் உள்ள ஆசார்யர்கள்) முதலில் ஈசுவரமுனியின் பிள்ளையான நாதமுனிகள் ஆவார். இவர் நமக்கு ந்யாய தத்துவம் மற்றும் யோகரஹஸ்யம் என்பதை அருளினார். இவருக்கு மதுரகவியாழ்வாரின் உபதேசப் பரம்பரை உண்டு. மேலும் திருவாய்மொழியை உபதேசமாகப் பெற்று, மேலும் யோகம் பெற்றார். இதனால் நம்மாழ்வார் இவருக்கு நேரிலே வந்து ஆசார்யனானார். நாதமுனிகளின் பிள்ளை ஈசுவர பட்டாழ்வான். ஈசுவர பட்டாழ்வானின் பிள்ளை ஆளவந்தார் ஆவார். ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த பிரபந்தங்கள் எட்டாகும் - ஆகமப்பிரமாண்யம், புருஷநிர்ணயம், ஆத்ம ஸித்தி, ஈசுவர ஸித்தி, ஸம்வித் ஸித்தி, கீதார்த்த சங்க்ரஹம், ஸ்தோத்ர ரத்னம் மற்றும் சதுஸ்லோகி என்பவை ஆகும். ஆளவந்தாரின் பிள்ளை சொட்டை நம்பி, அவரது பிள்ளை என்னாச்சான், என்னாச்சானின் நான்கு பிள்ளைகளில் ஒருவர் பிள்ளையப்பர், பிள்ளையப்பரின் பிள்ளை தோழப்பர். தோழப்பருக்கு இரண்டு பெண் குழந்தைகள்.

நாதமுனிகள் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசர்யித்த முதலிகள் உய்யக்கொண்டார், குருகைக்காவலப்பன், நம்பி கருணாகரதாஸர், ஏறு திருவிடையார், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், வானமாதேவியாண்டான், உருப்பட்டுராச்சான்பிள்ளை, சோகத்தாராழ்வான் என்பர். உய்யக்கொண்டார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசர்யித்தவர்க்கள் ஐவர். அவர்களாகிறார் மணக்கால் நம்பி, திருவல்லிக்கேணிப் பாண் பெருமானறயர், சேட்டலூர் செண்டலங்காரர், ஸ்ரீபுண்டரீகதாஸர், உலகப்பெருமான் நங்கை. மணக்கால் நம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆசர்யித்தவர்க்கள் ஐவர். அவர்களாகிறார் ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரசு நம்பி, கோமடத்துத்திருவிண்ணகரப்பன், சிறுப்புள்ளூர் ஆவுடையபிள்ளை, ஆச்சி.

விளக்கம் - நாதமுனிகளின் திருவடிகளை பற்றி நின்ற சிஷ்யர்கள் - உய்யக்கொண்டார், குருகைக்காவலப்பன், நம்பிகருணாகரதாஸர், ஏறு திருவுடையார், திருக்கண்ணமங்கைய ஆண்டான், வானமாதேவி ஆண்டான், உருப்பட்டுர் ஆச்சான் பிள்ளை, சோகத்தாராழ்வான் ஆகிய எட்டு பேர்கள். உய்யக்கொண்டாரின் சிஷ்யர்கள் ஐவர் - மணக்கால் நம்பி, திருவல்லிக்கேணி பாண் பெருமான் அரையர், சேட்டலூர் செண்டலங்காரர், ஸ்ரீ புண்டரீகதாஸர் மற்றும் உலகப்பெருமான் நங்கை ஆவர். மணக்கால் நம்பியின் திருவடிகளை அண்டி இருந்தவர்கள் ஐவர் - ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரசு நம்பி,

கோமடத்துத் திருவிண்ணகரப்பன், சிறுப்புள்ளூர் ஆவுடையப் பிள்ளை மற்றும் ஆச்சி ஆகியோர் ஆவர்.

ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசிரியத்தவர்கள் பதினைவர். அவர்களாகிறார் பெரிய நம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான், ஆளவந்தாராழ்வார், திருமலை நம்பி, ஈசாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான், சிறியாண்டான், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர் நின்றார், தெய்வப்பெருமாள், திருமங்கையாளியார், பிள்ளைதிருமாலிருஞ்சோலைதாஸர், மாறனேர் நம்பி, ஆள்கொண்டி.

விளக்கம் -ஆளவந்தாரின் திருவடிகளை அண்டியிருந்தவர்கள் 15 பேர் - பெரிய நம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான், ஆளவந்தாராழ்வார் திருமலைநம்பி, ஈசாண்டான், தெய்வவாரிஆண்டான், சிறியாண்டான், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர் நின்றார், தெய்வப்பெருமாள், திருமங்கையாளியார், பிள்ளைத் திருமாலிருஞ்சோலைதாஸர், மாறனேர் நம்பி மற்றும் ஆள்கொண்டி ஆகியோர் ஆவர்.

பெரிய நம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆசிரியத்தவர்கள் அறுவர். அவர்களாகிறார் எம்பெருமானார், மலைகுனிய நின்றார், ஆரிய ஸ்ரீ சடகோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார், திருவாய்க்குலமுடையாண்டார், திருக்கச்சி நம்பி.

விளக்கம் -பெரியநம்பியின் திருவடிகளை அண்டி இருந்தவர்கள் 6 பேர் - எம்பெருமானார் (உடையவர்), மலைகுனியநின்றார், ஆரிய ஸ்ரீ சடகோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார், திருவாய்க்குளமுடையான் பட்டர் மற்றும் திருக்கச்சிநம்பி ஆகியோர் ஆவர்.

எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரகஸ்யார்த்தங்களைச் சிஷித்தார். திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழி கேட்டார். ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியும் ஓதி, ஸ்தோத்ராதிகளும் அருளிச் செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலை நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீமதாராமாயணம் கேட்டருளினார். இவர் அருளிச் செய்த ப்ரபந்தங்கள் - ஸ்ரீபாஷ்யமும், தீபமும், ஸாரமும், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமும், ஸ்ரீகீதாபாஷ்யமும், சிறிய கத்யமும், பெரிய கத்யமும், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யமும், நித்யமும் ஆக ஒன்பது. இவர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆசிரியத்த முதலிகளைத் தம் தம் ஸம்ப்ரதாயப்படிகளிலே அறிந்து கொள்வது.

விளக்கம் - திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் எம்பெருமானார் ரஹஸ்ய அர்த்தங்களைக் கற்றார், திருமாலையாண்டான் திருவடிகளில் திருவாய்மொழி அர்த்தங்களைக் கற்றார், ஆளவந்தாராழ்வார் திருவடிகளில் திருவாய்மொழியும், ஸ்தோத்ரரத்னமும், அருளிச்செயலும் கற்றார், திருமலை நம்பிகளின் திருவடிகளில் ஸ்ரீமத் இராமாயணம் கேட்டருளினார். இவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் - ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரகம் , ஸ்ரீ கீதா பாஷ்யம், சிறிய கத்யம் (ஸ்ரீ ரங்க கத்யம்), பெரிய கத்யம் (சரணாகதி கத்யம்), ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம் மற்றும் நித்யம் என்பவை ஆகும். இவருடைய சீடர்களை தங்கள் தங்கள் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ஏற்ப அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆசார்ய பக்தி அவஸ்யம்

குரும் ப்ரகாசாயேத் தீமான் மந்த்ரம் யத்னேன கோபயேத் அப்ரகாசப்ரகாசாய்யாம் க்ஷயதே ஸம்பதாயுஷீ என்றார்கள். குருவை ஒருவன் ப்ரகாசிப்பிக்கிறதும் ஒருவன் ப்ரகாசிப்பியாதொழிகிறதும் குரு பக்தியில் தாரதம்யத்தாலேயிநே. பகவத்விஷயத்தில் போலே குருவிஷயத்திலும் பரையான பக்தியுடைவனுக்கு அபேக்ஷிதார்த்தங்கள் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கும் என்னுமிடம் கட-ஜாபாலாதி ச்ருதிகளிலும் ஸஞ்சயாதி வ்ருத்தாந்தங்களிலும் ப்ரஸித்தம். இங்ஙனல்லாதார்க்கு இப்படி ஞானாஸம்பத்து உண்டாகாது என்னுமிடம் சிஷ்யர்களுடைய ஞானதாரதம்யத்தாலே கண்டுகொள்வது. மிகவும் குணாதிகரான சிஷ்யர்களுக்கும் கடுக அத்யாதம் விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பியாதார்க்கு நிஷ்ட்டை குலையாது என்னுமிடம் ரைக்வாதி வ்ருத்தாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தம். பெற்றது குணமாக உபதேசித்தால் சிஷ்யபாபம் குரோரபி என்கையாலே ஆசார்யனுக்கு நிஷ்ட்டை குலையும்படியாமென்னுமிடம், வருவது விசாரியாதே இந்ந்ரனுக்கு உபதேசித்துத் தானும் ப்ரஹ்மவித்யையை மறந்து, தன் சிஷ்யனான நாரதபகவானை இட்டு ஸர்வேச்வரன் உணர்த்துவிக்க வேண்டும்படியிருந்த சதுர்முகன் பக்கலிலே கண்டுகொள்வது. இப்படி அப்ரகாசப்ரகாசாய்யாம் என்கிற இரண்டுக்கும் க்ஷயதே ஸம்பதாயுஷீ என்கிற பலங்களை ஔசித்யத்தாலும் ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலும் க்ரமத்தாலே உதாகரித்தவித்தனை, இரண்டிலும் இரண்டு அன்வயித்தாலும் வாக்யத்தில் வரும் விரோதம் இல்லை. ஆகையால் ஸர்வவஸ்தையிலும் குருபக்தியின் பர்வாகமாக குருவை ப்ரகாசிப்பிக்கவும், மகாரத்னகர்ப்பமான மாணிக்கச்செப்புப்போலே இருக்கிற திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மையும் தன் நிஷ்ட்டையும் குலையாமெக்காக சிலவான ப்ரயோஜனங்களைப் பற்ற சிஷ்யகுணபூதிம் இல்லாத சபலர்க்கு வெளியிடாதே மந்த்ரத்தை மிகவும் சேமிக்கவும் ப்ராப்தம். இவ்விடத்தில் குருசப்தம் பரமகுருக்களுக்கும் உபலக்ஷணம், ஸாமான்யமாகவுமாம் மந்த்ரசப்தம் மந்த்ரார்த்தம் முதலான ரகஸ்யங்களுக்கும் ப்ரதர்சனபரம். தான் இந்த ரகஸ்யங்களை அனுஸந்திக்கும்போதெல்லாம் ஆசார்ய பரம்பரையை அனுஸந்திக்கையும் விதிபலப்ராப்தம். இவ்வாசார்யர்களுடைய அனுஸந்தானம், ஸம்பாஷ்ய புண்யக்ருதோ மனஸா த்யாயேத் என்கிறபடியே ப்ரதிஷிஸம்பாஷணத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமுமாம்.

விளக்கம் - சேஷஸம்ஹிதை (14-50) குரும் ப்ரகாசாயேத் தீமான் மந்த்ரம் யத்னேன கோபயேத் அப்ரகாசப்ரகாசாய்யாம் க்ஷயதே ஸம்பதாயுஷீ - புத்திமான் ஒருவன் தனது ஆசார்யனைப் பற்றி பிறரிடம் புகழ்ந்த பேச வேண்டும், அவர் உபதேசித்த மந்திரங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும், இவ்விதம் குருவைப் புகழாமலும், மந்திரத்தைப் பாதுகாக்காமலும் இருந்தால் ஐச்வரியமும், ஆயுளும் குறையும் - என்று கூறப்பட்டது. ஒருவன் தனது குருவை இவ்விதம் புகழ்வதும், புகழாமல் இருப்பதும், குருவிடம் அவன் கொண்டுள்ள அதிக பக்தியும் குறைந்த பக்தியுமே காரணம் ஆகும். பகவானிடத்தில் உள்ள பத்தியைப் போன்று, குருவிடத்திலும் பக்தி உள்ளவனுக்கு அனைத்து ஞானமும் ஏற்படும் என்ற கட உபநிஷத்தும் ஜாபால உபநிஷத்தும் கூறின. மற்றவர்களுக்கு இவ்விதம் ஏற்படாது. சிஷ்யர்கள் மிகவும் உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டிருந்தாலும், அவர்களுக்கு உடனடியாக முழு தத்துவங்களையும் ஒரு குரு உபதேசிக்கவில்லை என்றாலும் அவருக்கு(குருவுக்கு) எந்த தோஷமும் ஏற்படாது. இதனை சாந்தோக்யத்தில் உள்ள ரைக்வர் பகுதிகளில் அறியலாம். ஜான ஸ்ருதி என்ற அரசன் ரைக்வமஹரிஷியிடம் பல முறை வேண்டி நின்ற பின்னரே, பல பரிக்ஷைக்குப் பின்னரே, அவனுக்கு அவர் உபதேசம் செய்தார். ஆனால் சிஷ்யனைப் பற்றி முழுவதுமாக நம்பி, அவனுக்கு உபதேசம் செய்தால், அந்த சிஷ்யனின் பாவங்கள் குருவிற்கே சென்று சேர்க்கின்றன. இதனை இந்திரனுக்கு அவன் தகுதி அறியாமல் உபதேசித்த ப்ரம்மனுக்கு ஏற்பட்ட நிலை மூலம் அறியலாம். ப்ரம்மன் தனது ப்ரம்மவித்யையை மறந்துவிட்டான். அதனை பகவான் ப்ரம்மனின் சீடரான நாரத முனிவர் மூலம் மீண்டும் உபதேசிக்கும்படி ஆயிற்று. குருவைப் புகழாமல் இருந்தாலும் தவறான முறையில் மந்திரத்தை வெளிப்படுத்தினாலும், ஒருவனுக்குச் செல்வத்திலும் ஆயுளிலும் தோஷம் ஏற்படும். இது மட்டும் அல்லாமல், குருவைப் புகழாமல் இருந்தால் செல்வத்துக்குத் தோஷம் என்றும், மந்திரத்தைப் போற்றாமல் இருந்தால் ஆயுளுக்குத் தோஷம் என்றும் கொள்ளலாம்.

விளக்கம் - ஆக ஒருவன் தனது குருவிடம் மிகவும் பத்தி பூண்டு இருக்கவேண்டும். மந்திரத்தை சீடனாக இருக்கக்கூடிய தகுதி இல்லாதவர்களுக்கு உபதேசிக்கக்கூடாது. மேலும் இந்த மந்திர உபதேசங்களைத் த்யானிக்கும் போது குருபரம்பரையையும் த்யானிக்க வேண்டும். கௌதம தர்ம சூத்திரம்(9-18) - ஸம்பாஷ்ய புண்யக் க்ருதோ மனசா த்யாயேத் - பேசக்கூடாத மனிதர்களிடம் பேசியதற்குப் ப்ராயச்சித்தம் என்னவெனில், புண்ணியத்தைக் குறித்து த்யானிப்பதே ஆகும்.

என் உயிர் தந்து அளித்தவரைச் சரணம் புக்கி

யான் அடைவே அவர் குருக்கள் நிரை வணங்கிப்

பின் அருளால் பெரும்பூதூர் வந்த வள்ளல்

பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி

நன்னெறியை அவர்க்கு உரைத்த உய்யக்கொண்டார்

நாதமுனி சடகோபன் சேனைநாதன்

இன் அமுதத் திருமகள் என்றிவரை முன்னிட்டு

எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேனே.

இதன் பொருள் - என்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமாக பகவான் உள்ளான் என்று உபதேசித்து, என்னைக் காத்த, எனது குருவை சரணம் என்று அடைந்தேன். அவருடைய ஆசார்ய பரம்பரையையும் சரணம் என்று அடைந்தேன். அந்த குருபரம்பரையின் அருள் காரணமாக, ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் அவதரித்த உடையவர், அவருடைய குரு பெரியநம்பி, பெரியநம்பியின் குரு ஆளவந்தார், மணக்கால் நம்பி, சிறந்த வழியை மணக்கால் நம்பிக்கு உபதேசித்த உய்யக்கொண்டார், நாதமுனிகள், நம்மாழ்வார், சேனைமுதலியார், எம்பெருமாளுக்கு அமிர்தம் போன்றுள்ள பெரிய பிராட்டியார் ஆகியோரை வணங்கி, பெரியபெருமாள் திருவடியை அடைகின்றேன்.

ஏதே மக்யம் அபோட மன்மத ஸார உன்மாதாய நாதாதய:

த்ரய்யந்த ப்ரதிநந்தநீய விவித உதந்தா: கதந்தாம் இக

ஸ்ரத்தாதவ்ய சரண்ய தம்பதி தயா திவ்யாபகா வ்யாபகா:

ஸ்பர்த்தா விப்லவ விப்ரலம்ப பதவே வைதேசிகா தேசிகா:

இதன் பொருள் - கடந்த ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட நாதமுனிகள் முதலான ஆசார்யர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? வேதாந்தங்களே புகழவேண்டிய தூய சரிதம் உடையவர்கள், நாம் சரணம் அடைய ஏதுவாக உள்ள, கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த, திவ்ய தம்பதிகளின் கருணை என்னும் கங்கையை எங்கும் ஓடச் செய்தவர்கள், போட்டி, வஞ்சனை முதலானவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவர்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்ட இவர்கள் மன்மதனின் பிடியுலிருந்து என்னை விலக்கவேண்டும். பரமபதத்தை அடைந்து, நான் பெரும் இன்பங்களை இவர்கள் (ஆசார்யர்கள்) மூலமே கிட்டும்படிச் செய்யவேண்டும்.

க்ருத்யா க்ருத்பதன் அசிங்காசன ரஸிக கயக்ரீவ கேஷா ஊமின் தோஷ

க்ஷிப்த ப்ரத்யதிம்த்யப்தி: பகுகுணா பங்க்தி:

திக்ஸொத ஆபத்வ ஜய்கி த்வஜபடபவன் ஸ்பாதி நிர்த்தூத தத்தத்

ஸித்தாந்தஸ்தோம துலஸ்தவ: விகம ந வ்யக்த ஸத்வர்த்த நீகா

இதன் பொருள் - மற்ற குரு பரம்பரையைக் காட்டிலும் சிறந்த குணங்கள் கொண்ட நமது குருபரம்பரை எப்படிப்பட்டது? நம் ஆசார்யர்களின் இதய கமலத்தை மிகவும் விரும்பி ஹயக்ரீவன் வீற்றுள்ளான். இவனது கனைப்புகள் மூலமே, (ராமானுஜரின் ஸித்தாந்தங்களை) எதிர்த்து வாதம் செய்பவர்களையும், அவர்கள் கர்வத்தையும், நமது ஆசார்யர்கள் அடக்குகின்றனர். இவர்களுடைய புகழ் என்பது அனைத்து திசைகள் என்ற வெற்றித்தூண்கள் மேது கட்டப்பட்டுள்ளன. அந்தத் தூண்களில் உள்ள கொடிகள் மூலம் மற்றவர்களுடைய வாதங்கள் அனைத்தும் பருத்திக் கொத்துகள் போன்று காற்றில் தள்ளப்படுகின்றன. இதுவே வாதத்தில் வெல்வதில் சிறந்த வழியாகும்.

ஆரண நூல் வழிச்செவ்வை அழித்திடு மைதுகர்க்கு ஓர்

வாரண மாயவர் வாதக்கதலிகள் மாய்த்த பிரான்

ஏரணி கீர்த்தி இராமானுசமுனியின்னூரை சேர்

சீரணி சிந்தையினோம் சிந்தியோமினித் தீவினையே

இதன் பொருள் - வேதாந்த விஷயத்தை விளக்கும் உயர்ந்த நூல் ப்ரஹ்மசூத்திரம் ஆகும். அது கூறும் உண்மையான மார்க்கத்தை தங்களின் தவறான வாதங்களால் பலரும் அழித்தனர். இந்நிலையில் அவர்களின் வாதங்களை, வாழை மரங்களை அழிக்கும் யானைப் போன்று, நம்முடைய ராமானுஜர் சாய்ந்தார். இப்படி பெரிய உதவிகள் செய்தவரும், இந்த உலகிற்கு ஏற்ற அலங்காரமாகத் தனது புகழை உடையவரும் ஆகிய ஸ்ரீ பாஷ்யக்காரரின் இனிமையான சொற்களிலும், அவரது சிறந்த குணத்திலும் எங்கள் மனதை வைத்தோம். இவற்றைவிட வேறு சாஸ்திரங்களையும் கர்மங்களையும் எண்ணமாட்டோம்.

நீளவந்தின்று விதிவகையால் நினைவொன்றிய நாம்

மீளவந்தினனும் வினயுடம்பொன்றி விழுந்துழலாது

ஆளவந்தாராரெனவென்று அருள் தந்து விளங்கியசீர்

ஆளவந்தாரடியோம் படியோமினியல் வழக்கே

பொருள் - நீண்ட காலமாக சம்ஸாரம் என்றும் பிடியில் சிக்கியபடி உள்ளோம். நாம் இதற்குப் பிறகும் கர்மம் காரணமாக வெறும் மற்றொரு உடலைப் பெற்று வருத்தமடையாதபடி நம்மைக் காக்க ஆளவந்தார் அவதரித்தார். இப்படிப்பட்ட ஆளவந்தாரின் திருவடிகளில் நாம் அடிபணிந்தோம். அவர் தனது வாதங்கள் மூலம் மற்ற

மதத்தவர்களை வென்று நம்மையும் காத்தார். இனி நாம் அவருடைய நூல்கள் அல்லாமல் வேறு எந்த சாஸ்திரங்களையும் படிக்கமாட்டோம்.

காளம் வலம்புரியின் நற்காதலடியவர்க்குத்

தாளம் வழங்கித் தமிழ் மறை இன்னிசை தந்த வள்ளல்

முளும் தவநெறி முட்டிய நாதமுனி கழலே

நாளும் தொழுதெழுவோம் நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே

இதன் பொருள் - திருச்சின்னம் மற்றும் சங்கு போன்ற தூய்மையான குரல் உடைய கீழ்கத்தாழ்வான் மற்றும் மேலகத்தாழ்வான் ஆகிய இருவரும் நாதமுனிகளின் சீடர்கள் ஆவர். சிறந்த பத்தியுடன் தன்னை வணங்கி நின்ற இவர்கள் இருவருக்கும் தாளம் மற்றும் கீதங்களை நாதமுனிகள் உபதேசித்தார். இதன் மூலம் அவர்கள் பல்லாண்டு காலம் மறைந்திருந்த நம்மாழ்வாரின் இனிமையான திருவாய்மொழியை பாடும் விதத்தை உபதேசித்தார். பக்தி மற்றும் பரபக்தி என்னும் பாதையில் இந்த உலகத்தை இயங்கவைத்தார். இப்படிப்பட்ட நாதமுனிகளின் திருவடிகளை நாம் என்றும் பணிவோம். இதனால் நான்கு திசைகளிலும் நமக்கு ஈடானவர்கள் யார் உள்ளனர்?

குருபரம்பராஸாரவிஸ்தாரம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகாரம் - 1 - உபோத்காத அதிகாரம்

ஆபகவத்த: ப்ரதிதாம் அனத்யாம் ஆசார்யஸந்ததிம்

மனஸி மம யத்ப்ரஸாதாத் வஸதி ரஹஸ்யத்ரயஸ்ய ஸார: அயம்

பொருள் - எந்தவிதமான தோஷங்கள் அற்றதும், மிகவும் ப்ரஸித்தமானதும், பகவான் வரை நீடித்துள்ளதும் ஆகிய குரு பரம்பரையை நான் வணங்குகிறேன். அவர்கள் அருளால் என் மனதில், முன்று ரஹஸ்யங்களின் (திருவஷ்டாக்ஷரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம்) உட்கருத்துக்கள் எப்போதும் நிலைத்திருக்கின்றன.

கர்மம் ப்ரஹ்ம ஆத்மகே சாஸ்த்ரே கௌதஸ்குத நிவர்த்தகாந்

வந்தே ஹஸ்திகிரி ஈசஸ்ய வீத்சோதக கிங்கராந்

பொருள் - கர்மகாண்டம், ஞான காண்டம் என்ற இரு பகுதிகளை உடைய வேதசாஸ்திரங்களின் விஷயத்தில் ஒரு சிலர் - ஏன், எதற்கு - என்று வாதம் செய்து வந்தனர். இவர்களை வென்ற அப்புளாரை வணங்குகிறேன். இதன் மூலம் இவர், ஹஸ்திகிரியின் நாதனான வரதராஜனை அடையும் தெருவை (மார்க்கத்தை) தூய்மைப்படுத்தினார்.

ஆளும் அடைக்கலம் என்று எம்மை அம்புயத்தாள் கணவன்
தாளிணை சேர்ந்து எமக்கும் அவை தந்த தகவுடையார்
முளும் இருட்கள் விள்ள முயன்று ஓதிய முன்றின் உள்ளம்
நாளும் உகக்க இங்கே நமக்கு ஓர் விதி வாய்க்கின்றதே

பொருள் - தாமரை மலரில் உதித்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான எம்பெருமானின் இணைந்த திருவடிகள் மட்டுமே தங்களைக் காக்கும் என்றும், அவன் மட்டுமே தங்கள் அடைக்கலம் என்றும் அறிந்து கொண்டு நமது ஆசார்யர்கள் செய்தது என்னவென்றால் - அவனது திருவடிகளையே தங்கள் உபாயமாகப் பற்றி, அந்தத் திருவடிகளையே நமக்கும் உபாயமென்று காட்டினர். இப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்கள், நமது அறியாமை என்னும் இருளை விலக்க, முன்று ரஹஸ்யங்களின் உட்பொருளை நமக்கு அளித்தனர். ரஹஸ்யத்ரயத்தின் உட்கருத்தை அன்றாடம் அனுபவித்து மகிழ்வல்ல ஒப்பற்ற பாக்கியம், இந்த உலகில், நமது ஆசார்ய பரம்பரை மூலம் கிட்டியுள்ளதே.

மணிவர இவ செளரே: நித்யஹ்ருத்ய: அபி ஜீவ:

கலுஷமதி: அவிந்தந் கிங்கரத்வ ஆதிராஜ்யம்

விதி பரிணதி பேதாத் வீக்ஷித: தேந காலே

குருபரிஷத் உபஜ்ஞாம் ப்ராப்ய கோபாயதி ஸ்வம்

பொருள் - எம்பெருமானுக்கு மிகவும் ப்ரியமான கௌஸ்துபமணி போன்று ஜீவனும் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவனே ஆவான். ஆனால், தனது அறியாமையால் அவனது புத்தி கலங்கி, பரம்பொருளுக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யத்தை கைவிடுகிறான். ஆயினும் அவன், ஒரு காலகட்டத்தில், எம்பெருமானின் கடாஷத்தின் மூலம் அந்த ஜீவன் தனது ஸ்வரூபம் பற்றிய ஞானம் (தான் அவனுக்கு அடிமை, அவனுக்காக மட்டுமே உள்ளேன் என்ற அறிவு) பெற்றுவிடுகிறான். இந்த நிலை அந்த ஜீவனுக்கு, அவனது ஆசார்யர்களின் உபதேசங்களால் கிட்டப்பெருகிறது. இதனால் அவன் தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறான்.

ஜீவனின் தகுதிகள்

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துப ஸ்தானியனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதயங்கமனாய் குமாரனென்றும், புத்ரனென்றும், சிஷ்யனென்றும், ப்ரேஷ்யனென்றும், சேஷபூதனென்றும், தாஸபூதனென்றும், அவ்வோ சாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபன்னையிருக்கும் ஜீவாத்மா.

விளக்கம் - ஜீவாத்மா, பரம்பொருளுக்கு அவனுடைய கௌஸ்துபமணி போன்று மிகவும் ப்ரியமானவன் என்று பல சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன. ஜீவாத்மா பரம்பொருளின் இளவரசன் என்றும், புத்திரன் என்றும், சிஷ்யன் என்றும், வேலையாள் என்றும், அவனுக்காக மட்டுமே உள்ளவன் என்றும், அடிமை என்றும் கூறப்பட்டான்.

இவன் தனக்கு வகுத்த சேஷியாய், அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், உயர்வற உயர்நலம் உடையவனாய், நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனாய், ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானான ஸர்வேச்வரன்

விளக்கம் - இந்த ஜீவனுக்கு எஜமானனாகவும், அறியாமை என்ற இருள் சூழாமல் உள்ள நித்யசூரிகளின் அதிபதியாகவும், தன்னைக்காட்டிலும் உயந்தவை என்று ஏதும் இல்லாத கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனாகவும், தனது திருமார்பில் வீற்றிருப்பவளான தாமரையில் பொருந்திய மஹாலக்ஷ்மியை எந்த அளவு விரும்புகிறானோ அந்த அளவிற்கு நம்மையும் விரும்புவனாகவும், இந்த உலகில் உள்ளவர்கள்-அந்த உலகில் உள்ளவர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் நாதனாகவும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்.

வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே என்றும், ஒண்தொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடத் தெளிவிகம்பிலே, யா அயோத்யா இதி அபராஜிதா இதி விதிதா நாகம் பரேண ஸ்திதா என்கிறபடியே அயோத்யாதிசப்தவாச்யமான கலங்காப் பெருநகரிலே, ஸஹஸ்ரஸ்தூணாதி வாச்யங்களாலே ஓதப்படுகிற திருமாமணி மண்டபத்திலே, கௌஷீதகி ப்ராம்மணதிகளிலே ஓதப்படுகிற பர்யங்க விசேஷத்திலே, சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் என்றும், நிவாஸச்யாஸந என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வதேச - ஸர்வகால - ஸர்வவஸ்தோசித் - ஸர்வவித -கைங்கர்யங்களையும், ஸர்வவித சரீரங்களாலே அனுபவித்துச் சேஷத்வமே தனக்கு நிரூபகமாகையாலே சேஷன் என்றே திருநாமமாகும்படியான திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையிலே வானிளவரசாய்க் கொண்டு தான் வாழ்கிற வாழ்வை ஸர்வாத்மாக்களும் அனுபவித்து க்ருதார்த்தராக வேணும் என்று ஸஹ்ருதனாயிருக்கிற

விளக்கம் - (பரம்பொருள் எவ்விதம் உள்ளான் என்று கூறப்படுகிறது) லைங்கபுராணம் - வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே - அனைத்து உலகங்களின் எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், வைகுண்டத்தில் மஹாலக்ஷ்மியுடன் பொருந்தியுள்ளான் - என்று கூறியது. திருவாய்மொழியில்(4-9-10) - ஒண்தொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப - அழகான கைவளையல்கள் அணிந்தவளான மஹாலக்ஷ்மியுடன் நீ நிற்க - என்று கூறினார். இவ்விதமாகப் பெரியபிராட்டியுடன் கூடியவனாக உள்ளான். (எங்கு உள்ளான் என்று கூறப்படுகிறது) ஸ்ரீகுணரத்நகோஸம் (23) - யா அயோத்யா இதி அபராஜிதா இதி விதிதா நாகம் பரேண ஸ்திதா - வைகுண்டத்திற்கும் அப்பால் அயோத்யா என்றும், எவராலும் வெல்ல இயலாத அபராஜிதா என்றும் கூறப்படும் நகரத்தில் - என்பதற்கு ஏற்ப அயோத்யா என்று கூறப்படும் மாற்றம் அடையாத பெருநகரில் உள்ளான். தலவகாரோபநிஷத் - ஸஹஸ்ரஸ்தூணாதி - ஆயிரம் தூண்கள் உடைய - என்று கூறும் திருமாமணி மண்டபத்தில் அமர்ந்துள்ளான். அந்த மண்டபத்தில் கௌஷீதகி ப்ராம்மணத்தில் கூறுவது போன்று (4-1-5) - பர்யங்க - உயர்ந்த ஸிம்ஹாஸநத்தில் - அமர்ந்துள்ளான். (அத்தகைய ஸிம்ஹாஸநம் எது என்று அடுத்து கூறுகிறார்) முதல் திருவந்தாதி (53) - சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் - என்னும்படி ஆதிசேஷன் எம்பெருமான் நடந்தால் குடையாகவும், அவன் அமர்ந்தால் அமரும் ஸிம்ஹாஸநமாகவும் உள்ளான், ஸ்தோத்ர ரத்னம்(40) - நிவாஸச்யாஸந - அவனது இருப்பிடமாகவும், ஆசனமாகவும் உள்ளான் - என்று கூறப்படும் ஆதிசேஷன் என்னும் உயர்ந்த ஸிம்ஹாஸநத்தில் அமர்ந்துள்ளான். இந்த ஆதிசேஷன் எம்பெருமான் எங்கு சென்றாலும், எப்போது சென்றாலும், எந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைக்கேற்ப தனது உருவம் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அனைத்துப் பணிவிடைகளையும் செய்கிறான். ஆக அவன் எம்பெருமானின் அனைத்து நிலைகளிலும்

உதவியபடி, தனக்கென்று எந்த எண்ணமும் இல்லாமல், பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளதான் சேஷன் எனப்படுகிறான். இப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையில் உள்ளபடி அனைத்தையும் ஆட்சி செய்தபடி உள்ளான். இவ்விதம் தான் கொண்டுள்ள நிலையான வாழ்வு போன்று, அனைத்து ஆத்மாக்களும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாகவே எம்பெருமான் உள்ளான்.

ஜீவன் தனது ஸ்வரூபம் இழத்தல்

இருப்பு அடியாக நித்யானுபவம் பண்ணுகிற அந்தமில் பேரின்பத்தடியான நித்யஸூரிகளோடு ஒக்கத் தானும் ஸ்வாமி கைங்கர்யத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்யதையாலே இட்டுப் பிறந்து வைத்து அநாதிமாயையாலே ஸூப்தனாய் - அநேக ஜன்ம ஸாஹஸ் ரீம் ஸம்ஸாரபதவீம் வ்ரஜந் மோஹ ச்ரம ப்ரயாதோ அஸௌ வாஸநா ரேணு குண்டித: - என்கிறபடியே ப்ரக்ருதியாகிற பாழிலே விழுந்து ஓடியோடிப் பல பிறப்பும் பிறந்து தட்டித்தாவற்று அழுக்கடைந்து, ஒளி அழிந்தபடியாலே தத்வஹித விஷயமாய் யதாவத்ப்ரகாசா ரஹிதனாய் நிற்க:

விளக்கம் - இவ்விதம் ஜீவன் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி, எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்ட நித்யசூரிகளுக்கு இணையாகத் தானும் கைங்கர்யம் செய்யும் தகுதி பெற்றவனே ஆவான். ஆனால் இந்த ஜீவன் தொடக்கமற்ற மாயையின் பிடியில் சிக்கிவிடுகிறான். இதனால் ப்ரக்ருதி என்ற பாலை நிலத்தில் விழுந்த விதை போன்று உள்ளான். பலப்பல பிறவிகளைத் தொடர்ந்து எடுத்தபடி உள்ளான். தான் எதற்காக உள்ளோம் என்ற எண்ணமே அவனுக்கு இருப்பதில்லை. தனக்கு ஆறுதலும் ஆதரவும் இல்லாமல் தவிக்கிறான். தனது ஸ்வரூப ஒளியை இழந்து, உண்மையான ஞானத்தையும் இழக்கிறான். இதனை விஷ்ணு புராணம் கீழே உள்ளபடி கூறுகிறது:

அநேக ஜன்ம ஸாஹஸ் ரீம் ஸம்ஸாரபதவீம் வ்ரஜந்

மோஹ ச்ரம ப்ரயாதோ அஸௌ வாஸநா ரேணு குண்டித:

இதன் பொருள் - பல ஆயிரம் பிறவிகள் எடுத்து, ஸம்ஸாரம் என்ற வழியில் சிக்குண்டு, (தான் யாரென்று அறியாதபடி) மயக்கத்தையும் அடைந்து, அதனால் சிரமம் அடைந்து, கர்மவாசனை என்னும் புழுதி சூழ, ஞானம் இழந்து ஜீவன் உள்ளான்.

ராஜகுமார உதாரணம்

ஒரு ராஜா அந்தப்புரத்துடனே வேட்டைக்குச் சென்று விளையாட்டிலே ஸக்தனான அளவிலே வார்த்தை அறிவதற்கு முன்பே வழி தப்பின ராஜகுமாரன் எடுத்தார்கையிற் பிள்ளையாய் ஏதேனும் ஒரு குறிச்சியிலே வளர, அவன் தனக்கில்லாத சபரத்வாதிஜாதிகளை ஏறிட்டுக் கொண்டு,

விளக்கம் - ஒரு நாட்டின் ராஜா, தனது அந்தப்புர நாயகிகளுடன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். அவன் தனது வேட்டையில் ஆழ்ந்து, தன்னையே மறந்தான். அந்த ராஜாவின் புத்ரனான ராஜகுமாரன், தான் யார் என்பதே அறியாமல், சொற்கள் கூடப் பேசத் தெரியாத பருவத்தில் உள்ளவன் ஆவான். அந்த ராஜகுமாரன் தனது வழியைத் தவறவிட்டான். வழி தெரியாமல் அலைந்து கொண்டிருந்த அவனை, அந்தக் காட்டிலுள்ள வேடர்கள் அழைத்துக் கொண்டுபோய், தங்கள் இருப்பிடத்தில் வளர்த்து வந்தனர். அவனும் அங்கு (அவனுடைய அரசபிறவிக்கு) தனக்கு ஏற்காத வேடுவ வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தான்.

மாதா அபி ஏகா பிதா அபி ஏக: மம தஸ்ய ச பக்ஷிண:

அஹம் முநிபி: ஆநீத: ஸ ச ஆநீத: கவாசணை:

அஹம் முநீநாம் வசனம் ச்ருணோமி கவாசனானாம் ஸ வச: ச்ருணோதி

ப்ரத்யக்ஷம் ஏதத் பவதா அபி த்ருஷ்டம் ஸம்ஸர்கஜா தோஷகுணா பவந்தி

விளக்கம் - (ஒரு குலத்தில் பிறந்த ஒருவன் மற்றொரு குலத்தில் தொடர்ந்து இருந்தால் தனது தன்மைகளை மறந்து, தான் இப்போது உள்ள குலத்தினர் போன்று தன்னை மாற்றிக் கொள்வானா என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். இதற்கான விடையை விஷ்ணு புராண வரிகள் மூலம் உணர்த்துகிறார்). ஒரு கிளிக்குப் பிறந்த இரு கிளிகள் பற்றிய நிகழ்ச்சி இதுவாகும். ஒரு கிளியானது முனிவர்களாலும் மற்றொரு கிளியானது பசுமாம்ஸம் உண்பவர்களிடம் சென்று வளர்ந்தன. அவற்றில் முனிவர்களிடம் வளர்ந்த கிளி - எனக்கும் அந்தக் கிளிக்கும் ஒரே தாய், ஒரே தந்தை. நான் இந்த முனிவர்களால் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டேன். அந்தக் கிளியானது மாட்டின் இறைச்சி உண்பவர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. நான் அன்றாடம் இந்த முனிவர்களின் சொற்களைக் கேட்டபடி உள்ளேன். அந்தக் கிளியோ வேடர்களின் பேசைக் கேட்டபடி உள்ளது. நான் பேசும் பேச்சிற்கும், அந்தக் கிளி பேசும் பேச்சிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை நீ உணர்ந்திருக்கலாம். ஆக நல்லொழுக்கமும் தீயொழுக்கமும் சேர்க்கையாலே வருகிறது - என்று கூறியது.

என்கிறபடியே வேடுவச்சேரியிலே கிளிபோலே அவர்கள் பழக்கி வைத்த பாசரமே தனக்குப் பாசரமாய், அவர்களுக்குப் பிறந்தவர்களைப் போலே அவர்கள் ஊனும் வருத்தியுமே தனக்கு ஊனும் வருத்தியுமாய், தன் பிறவிக்கு உரிய போகங்களில் ஆசார ஸம்ஸ்காராதிகளிலும் புதியது உண்ணாதே ராஜபோக விருத்தங்களான ஜூகுப்ஸித விஷயங்களிலே தனக்குப் பேறுமிழவும் ஹர்ஷசோகங்களுமாய், ராஜகுமாரனென்று தன்னடி அறிவார் சில ரிஷிப்ராயர் உண்டானாலும் அவர்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாத அவஸ்தையையுடையவனாய் இப்படி ப்ரார்த்திஸித்த சபரத்வாத்யவஸ்தையோடே யாவஜ்ஜீவனம் நடக்கில் உத்தர ஜன்மங்களிலும் ஒரு யோக்யதை பெற விரகில்லாதபடியாய்த் தட்டுப்பட்டு நிற்குமாபோலே.

விளக்கம் - வேடர்களால் வளர்க்கப்பட்ட அந்தக் கிளி போன்றே இந்த ராஜ குமாரனும் அவர்கள் தனக்குக் கற்றுக் கொடுத்த பாஷையே தன்னுடைய பாஷையாகவும், அவர்கள் பேசுவது போன்றே தானும் பேசியும், அவர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் என்ன உணவு உட்கொண்பாரோ அதனையே தானும் உண்டபடியும் வாழ்ந்து வந்தான். தனது ராஜபோகங்கள், ஆசாரங்கள், ஸம்ப்ரதாயம் முதலியவற்றை அந்த ராஜகுமாரன் அறியவில்லை. ஒரு ராஜகுமாரன் எப்படி நடந்து கொள்வானோ அதற்கு மாறாக இவனது நன்மை-தீமைகள், இன்ப-துன்பங்கள் இருந்து வந்தன. அந்தக் காட்டில் இருந்த ஒரு சில முனிவர்களுக்கு, இவன் ஒரு ராஜகுமாரன் என்று தெரிந்திருந்தபோதிலும், அவர்கள் இவனைத் திருத்த முயன்றபோதும், இவன் அவர்களுக்கு அருகில் வராமலேயே இருந்தான். மற்றொரு பிறவி எடுக்கும்போது அதிலாவது உன்னதமான ஒரு பிறவியை எடுக்கவல்ல முயற்சி அற்றவனாகவே இருந்து வந்தான்.

இவனும் தேஹாத்மாபிமானாதிகளாலே தன்னுருக்கொடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு நிற்க.

விளக்கம் - தனது உண்மையான ஸ்வபாவத்தை இழந்து, வேறு ஸ்வபாவம் எடுத்த ராஜகுமாரனின் கதி இவ்வாறு ஆனது. இது போன்றே ஜீவன் - தான் உள்ள உடலும், தானும் ஒன்றே - என்ற மயக்கம் காரணமாக தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை இழக்கிறான்.

அந்த ராஜகுமாரனுடைய லக்ஷணாதிகளாலே ஜாதி விசேஷத்தை அறிவார் சில தார்மிகர் ஒரு விரகாலே இவனை மீட்கப்பெற்று அபிமானிக்க இவனுக்கு வந்தேறியான ஜாத்யந்தராபிமானத்தை வழிவிலக்கி த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ஸம்ஸ்காராதிகளாலே உத்தரோத்தர போக ததுபாயங்களுக்கு யோக்யனாம்படி விரகு செய்து, இவனுக்கு ஸ்வஜாத்யனுரூபமான குணவ்ருத்தங்களைத் தங்கள் உபதேச அனுஷ்டானங்களாலே குடிபுகரவிட்டு, இவனுக்கு அநேக தோஷ த்ருஷ்டங்களான சபராதி போக்ய கூத்ர விஷயங்களை அருவருப்பித்து, ராஜாதி போக்யங்களான அதிசயித புருஷார்த்தங்களை ஆய்ந்து எடுக்கவல்ல அளவுடைமையை உண்டாக்கி நிறுத்துமாபோலே.

விளக்கம் - இந்த ராஜகுமாரனின் தேஜஸ் போன்ற லக்ஷணங்கள் மூலம் அவனுடைய அரச பிறப்பை உணர்ந்த சில மஹான்கள் (தார்மிகர் என்றார்), அவனை ஏதேனும் ஒரு உபாயம் செய்து மீட்க மனம் கொண்டனர். அவன் தன்னை வேடுவர்களில் ஒருவனாக எண்ணியிருந்த தவறான எண்ணத்தை முதலில் மாற்றினர். அதன் பின்னர் அவர்கள் மூலமாக சரியானபடி நீராடும் வழக்கம், ஆடை உடுத்தும் வழக்கம், ஆசாரம் போன்றவைகளை அறிந்தான். இதன் மூலம், ராஜகுமாரன் ஒருவன் அனுபவிக்கத் தகுந்த விஷயங்களைத் தானும் அனுபவிக்கும் தகுதிகளைப் பெற்றான். அந்த விஷயங்களை அனுபவிக்கும் உபாயங்களையும் அறிந்தான். அரசகுமாரனுக்கு ஏற்ற உருவம், குணங்கள் என்ன என்பதை அவனுக்கு உபதேசங்கள் மூலமாகவும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலமாகவும் உணர்த்தினர். இதன் மூலம் அவன் தான் கைக்கொண்டிருந்த தாழ்வான வாழ்க்கையை வெறுக்கும்படியும், அவனுக்கே அவை அறுவருப்பாக உள்ளபடியும் செய்தனர். இதன் மூலம் அவன் ராஜகுமார வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற ஞானம் பெறும்படிச் செய்தனர், உயர்ந்த புருஷார்த்தங்களை தேர்ந்தெடுக்கும் அறிவையும் புகட்டினர்.

இவ்வாத்மாவுக்குச் சில தார்மிகர் பித்ராதி முகேந நொடித்து,

புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பகர் ந ச பாதப:

சரீராக்ருதிபேதா: அஸ்து பூயைதே கர்மயோநய:

என்கிறபடியே உரு வியந்தவிந்நிலைமையை உணர்த்தி, அதுக்கு அநுரூபமான புருஷார்த்த ததுபாயங்களிலே அந்வயிக்கலாம்படி விரகு செய்து, உடம்புதின்றார்படியன்றிக்கே ஒரு வெளிச்சிறப்புடையார்க்கு வரும் குணவ்ருத்தங்களை உண்டாக்கி ஹேயோபாதேய விபாக்ஷமனுமாக்கி நிறுத்தினவளவிலே,

விளக்கம் - இந்த ஜீவனுக்கு அவனது பித்ருக்கள் மூலம் சில நல்லோர்களின் (தார்மிகர்) தொடர்பு கிட்டுகிறது. அவர்கள் அந்த ஜீவனுக்குக் கீழே உள்ள விஷ்ணு புராணக் கருத்தை உணர்த்துகின்றனர். அந்த விஷ்ணு புராண வரியானது(2-13-98):

புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பசர் ந ச பாதப:

சரீராக்ருதிபேதா: அஸ்து பூயைதே கர்மயோநய:

இதன் பொருள் - ஜீவன் என்பவன் தேவனும் அல்லன், மனிதனும் அல்லன், விலங்கும் அல்லன், மரமும் அல்லன். உடல் உருவங்களிலும் அமைப்பிலும் உள்ள இந்த வேறுபாடுகள் அவரவர் கர்மங்களினால் உண்டானவையாகும். இது போன்ற பல வரிகளின் மூலம் அவனுக்கு (ஜீவனுக்கு) உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ஜீவன் என்று உணர்த்துகின்றனர். அதன் பின்னர் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தங்கள் என்ன என்று உணர்த்தி, அந்தப் புருஷார்த்தங்களை அடையும் உபாயங்களையும் உபதேசிக்கின்றனர். அவனுக்கு - சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்களிடம் மட்டுமே காணப்பட்டும், ஆத்மா என்பது உடலைக் காட்டிலும் வேறானது என்று அறியாதவர்களிடம்(இவர்களை உடம்புதின்றார் என்று கூறினார்) இல்லாதவையும் ஆகிய உயர்ந்த குணங்களை ஏற்படுத்துகின்றனர். மேலும் அவனுக்கு எதனை ஏற்க வேண்டும், எதனை விடவேண்டும் என்ற விவேகம் வளரும்படிச் செய்கின்றனர்.

இவனுடைய அடியுடைமையையும் சில தார்மிகரடியாக வந்த யோக்யதையும் அளவுடைமையையும் நேராகக் கண்டு பரமகாருணிகனான பரம சேஷியாலே ப்ரேரிதராய்த் தாங்களும் காருணிகோத்தமராயிருப்பார் சில தேசிகர்.

ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் யத்ருச்சா ஸுக்ருதம் ததா

விஷ்ணோ: கடாக்ஷமத்வேஷம் ஆபிமுக்யம் ச ஸாத்த்விகை:

ஸம்பாஷணம் ஷடேதாநி ஹி ஆசார்ய ப்ராப்திஹேதவ:

என்கிறபடியே நேர்பட்டு.

விளக்கம் - அந்த ராஜகுமாரன் நன்மையின் இருப்பிடமாக மாறியுள்ளதையும், அவனுக்குச் சில நல்லோர்கள் செய்த நன்மைகளையும், அவனது அறிவையும், கருணையே வடிவமான பரம்பொருளால் தூண்டப்பட்ட சில ஆசார்யர்கள் காண்கின்றனர். இவர்கள் பரம்பொருளைப் போன்றே கருணை உள்ளவர்கள் ஆவார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களின் தொடர்பு எவ்விதம் ஏற்படும் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் உணரலாம்.

ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் யத்ருச்சா ஸுக்ருதம் ததா

விஷ்ணோ: கடாக்ஷமத்வேஷம் ஆபிமுக்யம் ச ஸாத்த்விகை:

ஸம்பாஷணம் ஷடேதாநி ஹி ஆசார்ய ப்ராப்திஹேதவ:

இதன் பொருள் - பகவானின் அன்பு, புண்ணிய கர்ம பலன், பகவானின் கருணைப் பார்வை, எம்பெருமானிடம் வெறுப்பு இல்லாமை, எம்பெருமானைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம், நல்லவர்களுடன்(ஸத்வ குணம் உள்ளவர்களுடன்) உரையாடுதல் ஆகிய ஆறும் ஒருவனை நல்லதோர் ஆசார்யனிடம் கொண்டு சேர்க்கும் காரணங்களாகும்.

அந்த ராஜகுமாரனுக்குச் சில ராஜாந்தரங்கர் நேர்பட்டு பிறவியை உணர்த்தி மேலுள்ள ப்ரியதமங்களையும் ஹிததமங்களையும் தெளிவித்து ஒரு விரகாலே அந்த ராஜாவுக்கும் ராஜகுமாரனுக்கும் பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷாகாங்கக்ஷையை உத்தம்பிக்குமாப்போல, இவனுக்கும்

நாயம் தேவோ ந மர்த்யா வா ந திர்யக் ஸ்தாவரோ அபி வா

ஞானானந்தமயஸ்த்வாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மன: என்றும்

தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹி ஆத்மன: பரமாத்மன: என்றும்

ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே - பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகமங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய ஸ்ரீய:பதி நாராயணனுடனே குடல் துவக்கைத் தெளிவித்து, இவனுக்கு தத்ப்ராப்த்யுபாயங்களிலே முயன்று இவன் பெறுகிற பேறே தங்களுக்குப் பொன்னுலகையும் புவனி முழுவதையுமாளுகையாக உகந்து, அதடியாக அன்று ஈன்ற கன்றுக்கு இரங்கிச் சுரக்கும் தேனுவைப் போலே இத்தேசிகர் இவ்வாத்மாவுக்கு அஜ்ஞான ஸம்சய விபர்யங்கள் தீரவேண்டுமென்று மிகுந்து குறைவறச் சுரக்கும் பாசுரங்களைக் கொண்டு தத்தவேந யச்சிதசிதீச்வர தத்ஸ்வபாவ இத்யாதிகளிற்படியே ஈச்வரனுடையவும் ஈசிதவ்யங்களுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸம்பந்தங்களும், இவற்றின் த்யாஜ்யோபாதேயங்களான இவற்றினுடைய உபாயங்களும், இவற்றின் சுதிப்ரகாரங்களும், உக்தாநூக்தங்களான மோக்ஷ விரோதிகளுமாகிற இவ்வர்த்தங்கள் முழுகூவான இவ்வாத்மாவுக்கு ஞாதவ்யங்கள். இவ்வர்த்தங்கள் எல்லாம் அத்யாத்மவிஷய சப்தராசியில் ஸாரதமமான ரஹஸ்யத்திலே ப்ரதிதந்த்ர ஸாரோத்தாரேண ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

விளக்கம் - அவர்கள் ராஜகுமாரனுக்கு அவனுடைய பிறப்பைப் பற்றிக் கூறி, அவனுடைய பிறவிக்கு ஏற்ற நன்மை எது என்றும், அதனை அடையும் உபாயங்கள் என்ன என்றும் உணர்த்துகின்றனர். மேலும் அவர்கள் ராஜாவும் ராஜகுமாரனும் இணைவதற்காக உள்ள அனைத்து வழிகளையும் முயல்கின்றனர். இதனைப் போன்றே ஜீவனுக்கும் ஆசார்யர்கள் முலமாக நடக்கிறது. கீழே உள்ள சில வரிகளையும் அதன் பொருள்களையும் காண்க:

நாயம் தேவோ ந மர்த்யா வா ந திர்யக் ஸ்தாவரோ அபி வா ஞானானந்தமயஸ்த்வாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மன: - ஜீவன் என்பவன் தேவனும் அல்லன், மனிதனும் அல்லன், விலங்கும் அல்லன், மரமும் அல்லன். அவன் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமே தனது ஸ்வரூபமாக உடையவன். அவன் பரம்பொருளுக்கு அடிமையாக உள்ளான். அவனை அண்டியே உள்ளான். அவனது கைங்கர்யதிற்காகவே உள்ளான் (சேஷன்).

மந்த்ரராஜபதம் - தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹி ஆத்மன: பரமாத்மன: - (சிவன் கூறுவது) பரம்பொருளின் ஸ்வரூபம் காரணமாக ஜீவன் அவனது அடிமையாக உள்ளான்.

நாச்சியார் திருமொழியில்(11-3) கூறுவது போன்று - பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்கு ஆதும் சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய (திருவரங்கச்செல்வனார்) - என்னும்படி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான நாராயணனுக்கும் ஜீவனுக்கும் இடையே உள்ள உறவை (பிறப்பால் வந்த தொடர்பு) ஆசார்யர்கள் உபதேசிக்கின்றனர். அந்த ஆசார்யர்கள், ஜீவன் பரம்பொருளை அடைதற்குப் பெரிதும் முயல்வர். இவ்விதம் அந்த ஜீவன் பெருகின்ற பேறு மூலம் தங்களுக்கே நித்ய விபூதியும், இந்த உலகம் முழுவதும் கிட்டியதாக எண்ணுவர். அன்று பிறந்த கன்றுக்குப் பசுவானது தானே பாலைச் சுரப்பது போல், அவன் மீது அன்பு வைக்கின்றனர். அவனுடைய அஜ்ஞானம், சந்தேகம் மற்றும் தவறான ஞானம் (தேஹமே ஆத்மா என்ற எண்ணம் போன்றவை) ஆகியவற்றை, மிகவும் அதிகமாகவும் குறைவாகவும் இல்லாமல் உள்ள தங்கள் உபதேசங்கள் மூலம் விலக்குகின்றனர். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில்(4) - தத்தவேந யச்சிதசிதீச்வர தத்ஸ்வபாவ - எந்த பராசரர் ஸத் சித் ஈச்வரம் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறுகிறாரோ - கூறுவது போன்று, ஆசார்யர்கள் ஜீவனுக்குச் சேதன-அசேதனங்களை நியமிப்பவனான பரம்பொருளின் தன்மைகளை விளக்குகின்றனர். மேலும் அவர்கள் - சேதனம், அசேதனம் ஆகியவற்றின் தன்மைகளை விளக்கி, அவற்றின் இடையே உள்ள உறவையும் விளக்குகின்றனர், இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அடையும் சுகம்-துக்கம் ஆகியவற்றை விளக்குகின்றனர். இந்தப் பிடியிலிருந்து வெளியேறும் மோக்ஷம் பற்றியும், அதனை அடையும் உபாயங்கள் பற்றும் கூறுகின்றனர், ஜீவன் செல்லும் மார்க்கங்கள், அந்த வழியில் சென்று அடையப்படும் மோக்ஷத்தினை தடுக்கும் தடைகள் என்னும் அர்த்தபஞ்சகத்தை விளக்குகின்றனர். இவை அனைத்தும் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவன் (முமுகூ) அறிய வேண்டியதாகும். இவை அனைத்தும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் கூறப்படுகின்றன. இவையே ஜீவன்-ஈச்வரன் ஆகிய இரண்டைப் பற்றியும் கூறும் இடங்களின் சாரமாக உள்ளது.

திருவுடன் வந்த செழுமணிபோல் திருமால் இதயம்

மருவு இடம் என்ன மலரடி சூடும் வகை பெறும் நாம்

கருவுடன் வந்த கடுவினையாற்றில் விழுந்தொழுகாது

அருவுடனைத்தறிவார் அருள் செய்ய அமைந்தனரே.

பொருள் - நாம் மஹவிஷ்ணுவின் திருமார்பில் உள்ளதும், திருபாற்கடலைக் கடைந்த போது மஹாலக்ஷ்மியுடன் வெளிப்பட்டதும் ஆகிய கௌஸ்துபம் போன்று அவன் திருமார்பில் இருக்கும் தகுதி உடையவர்களே, மேலும் தாமரை போன்ற அவனது திருவடிகளை நமது தலையில் கீர்டம் போன்று அணிந்து கொள்ளும் தகுதியும் உள்ளவர்கள் ஆவோம். இத்தகைய தகுதி உள்ள நாம், நமது கர்மங்கள் என்ற வெள்ளத்தில் தாயின் கர்ப்பத்தில் உள்ள போதே விழுந்து விடுகிறோம். ஆனால் நாம் அந்த வெள்ளத்தில் அடித்து சென்று விடாமல், அர்த்தபஞ்சகம் என்ற ஞானம் பெற்ற ஆசார்யர்கள் நம்மைக் காக்கவே அவதரித்தனர்.

கர்மாவித்யாதி சக்ரே ப்ரதிபுருஷமிஹாநாதி சித்ரப்ரவாஹே
 தத்தத்காலே விபக்திர்வதி ஹி விவிதா ஸர்வஸித்தாந்த ஸித்தா
 தல்லப்த ஸ்வாவகாச ப்ரதபகுரு க்ருபா ம்ருஹ்யமாண: கதாசித்
 முக்தைச்வரய அந்த ஸம்பத் நிதிரபி பவிதா கச்சிதித்தம் விபச்சித்

பொருள் - இந்த உலகில் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கிய ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும், கர்மம்-
 அறியாமை போன்ற வினைகள் சக்கரம் போன்று மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்தபடி இருக்கும்,
 எண்ணற்ற ஆண்டுகளாக இந்த நிலை நீடிக்கும், பல ஸித்தாந்தங்கள் கூறுவது
 என்னவெனில் - சரியான காலம் வரும்போது, பூர்வ கர்மங்கள் பலன் அளிக்கும் -
 என்பதாகும். இப்படிப் பலன் அளிக்கும் காலம் வரும்போது, முதல் ஆசார்யனான பகவான்,
 அந்த ஜீவனைப் பிடித்து, தனது கருணையை அவன் மீது பொழிகிறான். ஆனால்
 இப்படிப்பட்ட ஜீவன்கள் மிகவும் குறைவே ஆகும். அவர்கள் ஐச்வரியத்திற்கு இருப்பிடமாக
 மாறுகின்றனர். இவர்கள் பெற்ற பேறானது, நித்யகுரிகள் பெறும் கைங்கர்யம்
 போன்றதாகும்.

உபோத்தகாத அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

அத்யாயம் - 2 - ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்

ஸ்ருதி பத விபரீதம் க்ஷவேள கல்பம் ஸ்ருதை ச
 ப்ரக்ருதி புருஷ போக ப்ராபக அம்ச: ந பத்ய:
 தத் இஹ விபுத குப்தம் ம்ருத்யுயீதா விசின்வந்தி
 உபனிஷத் அம்ருத அப்தே: உத்தமம் ஸாரமார்யா:

பொருள் - வேத மார்க்கத்திற்கு மாறாகப் பொருள் உரைக்கும் அனைத்து மதங்களுமே
 விஷத்திற்குச் சமம் ஆகும். வேதங்களில் கூட, இந்த உலக விஷயங்களை அடையும்
 பொருட்டும், தனது ஆத்மாவையே அனுபவிக்கும் (கைவல்யம்) பொருட்டும் கூறப்படும்
 பகுதிகள் அனைத்தும் உயர்ந்தவை அல்ல. ஆகவே, ஸம்ஸாரம் என்னும் பிறப்பு-
 இறப்பைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளும் அறிவாளிகள், உபனிஷத்துகள் என்ற கடலைக்
 கடைந்து எழும் சாரம் (ரஹஸ்யத்ரயம் = திருமந்திரம், சரமச்சீலோகம், த்வயம்) என்ற
 அமிர்தத்தையே பருக விரும்புவர். இந்த அமிர்தத்தை, நமது ஆசார்யர்கள், நமது
 நன்மைக்காக மிகுந்த பாடுபட்டு காப்பாற்றி வருகின்றனர்.

முன்று மந்த்ரங்களின் உயர்வு

இந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தில் திருமந்த்ரம் ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த: ஸ்தம் என்கிறபடியே தன் அர்த்தத்தை அறிய எல்லா அர்த்தங்களையும் அறிந்து தரும்படியாயி ருக்கையாலும், சரமஸ்லோகம் ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ என்று தான் சொல்லுகிற உபாயம் ஒன்றையுமே அவலம்பிக்க ஸர்வோபாய பலஸித்தி உண்டாம் என்று ஸ்தாபிக்கையாலும், த்வயமும் கட ஸ்ருத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே தன்னை ஒரு கால் உச்சரித்தவனை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் க்ருதக்ருத்யனாக்க வல்ல வைபவத்தை உடைத்தாயிருக்கையாலும் ரஹஸ்ய த்ரயமே முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆதரணீயம்.

விளக்கம் - ரஹஸ்யத்ரயம் என்னும் முன்று மந்த்ரங்களில், திருமந்த்ரம்(அஷ்டாக்ஷரம்) என்பது மற்றவற்றின் பொருளையும் தன்னுள் கொண்டது ஆகும். இதன் பொருளை உணர்ந்தால், அனைத்தையும் உணர்ந்தது ஆகும். இதனை நாரதீய கல்பம் (1-9) - ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த: ஸ்தம் - அனைத்தும் அஷ்டாக்ஷரத்தில் உள்ளது - என்றது. சரமஸ்லோகம் - ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - மோக்ஷத்திற்கான அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிட்டு என்னிடம் அடைக்கலம் புகுவாய் - என்று ஒரே பாதையைக் கடைபிடிக்க வேண்டும், இந்தப் பாதை சரணாகதி என்னும் பாதையாகும் என்பதைக் கூறுகிறது, இந்தப் பாதை மற்ற அனைத்து பாதைகளின் பலனையும் அளிக்க வல்லது. த்வயம் என்பது கட உபனிஷத்தில் கூறப்படுவது போல், தன்னை ஒரு முறை உச்சரித்தவனை, அவன் அனைத்து கர்மங்களையும்(மோக்ஷம் பெறுவதற்கான கர்மம்) சிறப்பாக முடிக்கும்படிச் செய்கிறது. ஆகவே முமுக்ஷுக்களுக்கு இந்த ரஹஸ்யத்ரயமே சிறந்தது.

சாஸ்த்ரங்களே மோக்ஷத்திற்குப் ப்ரமாணம்

அஸரம் அல்பஸாரம் ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத்

பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே (ஸ்த்ரம்) ரத்னாகர இவாம்ருதம்

பொருள் - பயனே இல்லாதவற்றையும், அற்பமான பயன் அளிப்பவற்றையும், சிறிது பலன் அளிப்பவற்றையும், சற்றே அதிக பலன் அளிப்பவற்றையும் துறக்க வேண்டும், சாஸ்த்ரங்களில் அம்ருதம் போன்ற மிக உயர்ந்த கருத்தை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பரமபுருஷார்த்தமும் ததுபாயமும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களால் அறியவொண்ணாத படியாலே இவற்றுக்கு - சாஸ்த்ராத் வேதிந ஜனார்த்தனம் என்றும், தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண்யம் கார்ய அகார்ய வ்யவஸ்திதௌ என்றும், சப்தப்ரஹ்மணி நிஷ்ணாத: பரம் ப்ரஹ்மாதிகச்சதி என்றும் சொல்லுகிறபடியே சப்தமே ப்ரமாணம்.

விளக்கம் - வாழ்க்கையின் மிக உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் என்பதும், அதனை அடையும் உபாயமும், கண்ணால் காண்பதாலோ(ப்ரத்யக்ஷம்) அல்லது அனுமானம் செய்வதாலோ புரிந்து கொள்ள இயலாது. பின் வரும் வரிகளின் மூலம் சாஸ்த்ரமே இவற்றுக்குப் ப்ரமாணம் என்று அறிந்து கொள்ளலாம்:

- மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம்(68-5) - சாஸ்த்ராத் வேதிந ஜனார்த்தனம் - சாஸ்த்ரம் முலம் ஜனார்த்தனை நான் அறிகிறேன்.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை(16-24) - தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்ய அகார்ய வ்யவஸ்திதௌ - எதனைச் செய்ய வேண்டும், எதனைச் செய்யக் கூடாது என்று உனக்கு வழிகாட்டியாக சாஸ்த்ரமே உள்ளது.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம்(276-2) - சப்தப்ரஹ்மணி நிஷ்ணாத: பரம் ப்ரஹ்மாதிகச்சதி - சப்தம் எனப்படும் வேதங்களை அறிந்தவன், ப்ரஹ்மத்தை(ப்ரஹ்மம் என்பது ஸ்ரீமன் நாராயணனைக் குறிக்கும்) அறிந்தவன் ஆகிறான்.

அவ்விடத்தில்

அனந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பகவச்சவிக்னா:

யத்ஸாரபூதம் ததுபாததீத ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரம் இவ அம்புமிசர்ம்

என்கிற ச்லோகத்தில் ஸாரபூதம் என்கிற பதத்தாலே ப்ரதிபந்நமான நிருபாதிகஸாரத்தை விஷயீகரிக்கிற ஸாரதமசப்தம் உபாதேயம். பாஹ்ய குத்ருஷ்டி சாஸ்த்ரங்கள் அத்யந்தா ஸாரங்களாகையாலே அனுபாதேயங்கள். வேதத்தில் பூர்வபாகத்தில் ஐஹிகபலஸாதன ப்ரதிபாதகமான ப்ரதேசம் அத்யல்ப ஸாரமாகையாலே அனுபாதேயம். ஆமுஷ்மிகபல ப்ரதிபாதகாமசம் ஐஹிக பலத்திற்காட்டில் அதிசயித பலத்தை உடைத்தாகையாலே சிலர்க்கு ஸாரம் என்னவாயிருந்ததேயாகிலும் துக்கமுலத்தவாதி தோஷ த்ருஷ்டமாகையாலே அனுபாதேயம். ஆத்மதத்ப்ராப்தி ததஸாதனமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் அம்சமும் ஸாரதரமாய் இருந்ததேயாகிலும் அதிலும் அத்யந்தாதிசயிதமான பரமாத்மானுபவ ஸாபேக்ஷர்க்கு அனுபாதேயம். பரமாத்ம தத்ப்ராப்தி ததுபாயங்களை வெளியிடும் ப்ரதேசம் ஸாரதமமாகையாலே விவேகிக்கு உபாதேயம்.

விளக்கம் - மேலும் உத்தவ கீதை(3-10) - அனந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பகவச்ச விக்னா: யத்ஸாரபூதம் ததுபாததீத ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரம் இவ அம்புமிசர்ம் - நமக்குத் தெரிய வேண்டியது பல உள்ளது, எல்லையற்றது, இதனை அறிய இருக்கும் காலமோ மிகவும் குறைவானது, தடங்கல்கள் பல உள்ளது, ஆகவே அன்னம் எவ்விதம் நீரிலிருந்து பாலை பிரிக்கிறதோ அது போன்று, உயர்ந்ததை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இங்கு உயர்ந்தது என்றால் மிக உயர்ந்தது என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். வேதங்களில் சேராத சாஸ்த்ரங்களும், வேதங்களை மறுத்துக் கூறும் சாஸ்த்ரங்களும் உயர்ந்தவையே அல்ல, எனவே அவை தள்ளப்பட வேண்டியவை ஆகும். வேதத்தின் முதல் பாகமாகிய(பூர்வ பாகம்) கர்ம காண்டத்தில், உலக விஷயங்களைப் பெற உதவும் கர்மங்களைக் கூறும் பகுதிகள் உயர்ந்தவை அல்ல, ஆகவே அவற்றைத் தள்ளலாம். உலக விஷயங்களைவிடச் சற்றே உயர்வாகத் தோன்றும் ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றைப் பெற உதவும் பகுதிகளும் துன்பம் முதலானவற்றிலேயே இறுதியில் முடிவதால், அவையும் பயனற்றதே. இதனை விடச் சற்றே உயர்வாகத் தோன்றுகின்ற, ஆத்மாவைப் பற்றி அறிய உதவும் பகுதிகளும் அதனை அடையும் உபாயம் கூறும் பகுதிகளும், பரம்பொருளை மட்டுமே அறிய ஆவல் கொண்ட மனிதர்களுக்கு முக்கியமாகப் படுவதில்லை. ஆக

விவேகம் கொண்ட மனிதன் ஒருவனுக்கு, பரப்ரஹ்மம் பற்றிக் கூறும் வேத பகுதிகளும், ப்ரஹ்மத்தை அடையும் உபாயம் பற்றிக் கூறும் பகுதிகளும் மிகவும் முக்கியமானதாகும். எனவே அவற்றைக் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

அவ்வம்சத்திலும் ப்ரதானப்ரதிதந்த்ரங்களான தத்த்வ ஹிதங்களுடைய ஸங்க்ரஹமாகையாலே மிகவும் ஸாரதம (உபாதேய) மாயிருக்கும் ரஹஸ்யத்ரயம். ஆகையால்,

பஹூப்யச்ச மஹத்ப்யச்ச சாஸ்த்ரேப்யோ மதிமாந்நர:

ஸர்வதஸ்ஸாரமாத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத:

என்கிறபடியே ரஹஸ்யத்ரயம் முமுக்ஷுவான இவ்வாத்மாவுக்கு மிகவும் உபாதேயமாகக் கடவது.

விளக்கம் - அவற்றிலும், அறியப்படவேண்டிய தத்துவங்களாக உள்ளவையும், மோக்ஷ உபாயமாக உள்ளவையும், தனித்து விளங்குபவையும், நமது ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படையாக உள்ளதும் ஆகிய முன்று ரஹஸ்யங்களும் மிகவும் முக்கியமானவையாகும். மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம்(176-66) - பஹூப்யச்ச மஹத்ப்யச்ச சாஸ்த்ரேப்யோ மதிமாந்நர: ஸர்வதஸ்ஸாரமாத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத: - பல உயர்ந்த சாஸ்த்ரங்களில் இருந்து விவேகம் உள்ள மனிதன், தேனீ எவ்விதம் மலர்களில் உள்ள மகரந்தத்தை மட்டும் எடுக்கிறதோ, அது போன்று முக்கியமானவற்றை மட்டுமே எடுக்க வேண்டும். ஆக மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ள ஜீவன்(முமுக்ஷு), இந்த முன்று மந்த்ரங்களையே நாடவேண்டும்.

அமையா இவை என்னும் ஆசையினால் அறு முன்று உலகில்

சுமையான கல்விகள் சூழ வந்தாலும் தொகை இவை என்று

இமையா இமையவர் ஏத்திய எட்டு இரண்டு எண்ணிய - நம்

சமயாசிரியர் சதிர்க்கும் தனி நிலை தந்தனரே.

பொருள் - இதுவரை கற்றது போதாது என்று ஆசையால் நாம் மேலும் 18 பிரிவுகளை கற்கக் கூடும்(18 பிரிவுகள் = 4 வேதங்கள், சிணை, வ்யாகரணம், ஸந்தஸ், நிருக்தம், ஜோதிடம், கல்பம், மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், தர்மம், ஆயுர்வேதம், தனுர் வேதம், காந்த்ரவம் மற்றும் அர்த்த சாஸ்த்ரம்). இவை வெறும் எண்ணிக்கை மட்டும் அன்றி, நமக்குச் சுமையாகவும் ஆகிவிடும். ஆகவே, இமைக்காத கண்களை உடையவர்களும் சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்களும் ஆகிய நித்யகுரிகள் துதிக்கும் அஷ்டாக்ஷரத்தையும், மற்ற இரண்டையும்(த்வயம், சரமஸ்ஸோகம்) நமது ஆசார்யர்கள் நமக்கு அளித்தனர்.

சாகாநாம் உபரி ஸ்திதேந மனுநா முலேந லப்த ஆத்மக:
 ஸத்தாஹேது ஸக்ருத் ஜபேந ஸகலம் காலம் த்வயேந கூபந்
 வேத உத்தாம்ஸ விஹார ஸாரதி தயாகும்பேந விஸ்ரம்பித:
 ஸாரஞோ யதி கச்சித் அஸ்தி புவநே நாத: ஸயூதஸ்ய ந:

பொருள் - வேதங்களின் மேல் பாகமான உபனிஷத்துக்களில், மூல மந்த்ரமான அஷ்டாக்ஷரம் ப்ரகாசிக்கிறது. விவேகம் கொண்ட ஒருவன் இந்த அஷ்டாக்ஷரம் மூலமாகத் தனது உண்மையான தன்மையை அறிந்தாலோ, தனது வாழ்நாள் முழுவதும் த்வய மந்த்ரத்தைக் கூறிக் கொண்டு இருந்தாலோ, ஒரு முறை மட்டுமே கூறினாலும் வாழ்வின் மிக உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அளிக்கவல்ல த்வயத்தைக் இவ்விதம் கூறினாலும், தனது லீலைக்காகவே தேரோட்டியாக நின்றவனும், வேதங்கள் அனைத்திற்கும் மகுடம் போன்றவனும் ஆகிய கண்ணன் தனது கருணை காரணமாக உபதேசித்த சரமச்சலோகத்தின் மீது மஹாவிச்வாசம் உள்ளவனும் - இப்படிப்பட்டவன் நமது கூட்டம் அனைத்திற்கும் ஸ்வாமி போன்றவன்.

ஸாரநிஷ்கர்ஷ அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

அத்யாயம் - 3 ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ர அதிகாரம்

(விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ஆழ்பொருளை விளக்குதல்)

ஆதேயத்வ ப்ரப்ருதி நியமை: ஆதிகர்த்து: சரீரம்
 ஸத்தா ஸ்தேம ப்ரயதந ப்லேஷு ஏதத் ஆயத்தம் ஏதத்
 விச்வம் ப்ச்யந் இதி பகவதி வ்யாபக ஆதர்சா த்ருஷ்டே
 கம்பீராணாம் அக்ருத ககிராம் காஹதே சித்தவ்ருத்தம்

பொருள் - வ்யாபக மந்த்ரம்(இவை முன்றாகும் - முதலாவது அஷ்டாக்ஷரம், இரண்டாவது ஷ்டாக்ஷரம் - ஓம் நமோ விஷ்ணவே, முன்றாவது - த்வாதசாக்ஷரம் - ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய) என்னும் கண்ணாடி மூலம் பகவானைக் காணும்போது, அது அவன் எங்கும் பரவி உள்ளதைக் காண்பிக்கிறது. மேலும் இந்த உலகம் முழுவதும் அவனையே சார்ந்து உள்ளதையும், அவனாலேயே நீடித்திருப்பதையும், தனது செயல்களுக்கும் செயல்களின் பலன்களுக்கும் அவனையே அண்டியுள்ளதையும் காணமுடியும். இந்த உலகம் அவனது லீலைக்காகவே உள்ளதாலும், அவனால் நியமிக்கப்பட்டு வருவதாலும், அவனது உடலாகவே(சரீரம்) இந்த உலகம் உள்ளது என்று அறியலாம். இவ்விதம் இந்த உலகம் அவனது உடலாக உள்ளது என்ற உண்மையை அறியும் ஒருவன், யாராலும் உருவாக்கப்படாத ஸ்ருதிகளை முழுவதுமாக அறிந்தவன் ஆகிறான்.

ப்ரதிதந்த்ரமாவது - மற்றுள்ள ஸித்தாந்திகள் ஒருவரும் இசையாதே தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்துக்கே அஸாதாரணமான அர்த்தம். இங்கு வேதாந்திகளான நம்முடைய தர்சனத்துக்கே அஸாதாரணமுமாய் ப்ரதானமுமான அர்த்தம் ஏதென்னில், சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சரீராத்மபாவ-ஸம்பந்தாதிகள்.

விளக்கம் - ப்ரதிதந்த்ரம் என்றால், மற்றவர்களின் ஸித்தாந்தங்களில் காணப்படாதது, ஒரு குறிப்பிட்ட ஸித்தாந்தத்தில் மட்டுமே காணப்படுவது என்று பொருள். வேதாந்தவாதிகளான நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு உள்ள தனித்தன்மை எது? இந்தத் தன்மை, சேதன-அசேதனங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் இடையே உள்ள சரீர-ஆத்ம தொடர்பு ஆகும்.

சரீரம் என்றால் என்ன, சரீரீ என்றால் என்ன

இதில் ஈச்வரனுக்கு சரீரத்வமாவது - சேதநாசேதந த்ரவ்யங்களைப் பற்ற நியமேந தாரகனுமாய், நியந்தாவுமாய், சேஷியாயுமிருக்கை. சேதநாசேதநங்களுக்கு சரீரத்வமாவது - நியமேந ஈச்வரனைப் பற்ற தார்யமுமாய், நியாம்யமுமாய், சேஷமுமான த்ரவ்யமாய் இருக்கை.

விளக்கம் - ஈச்வரனே சரீரீ(ஆத்மா எனப்படுகிறான்). இவ்விதம் கூறும் காரணம் என்ன? சேதன-அசேதனங்கள்(த்ரவ்யம்) உள்ளவரையில் அவற்றைத் தாங்குபவனாகவும்(தாரகன்), அவைகளை நியமிப்பவனாகவும், அவற்றின் எஜமானனாகவும் இவனே உள்ளான். சேதன-அசேதனங்கள் அவனுடைய உடலாக இருக்கும் காரணம் என்ன? அவனால் தாங்கப்பட்டு உள்ளன, அவனால் நியமிக்கப்பட்டு உள்ளன, தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் எஜமானனாகிய அவனுக்காகவே உள்ளன.

சேதநாசேதநங்களைப் பற்ற தாரகனுமாய், நியந்தாவுமாகையாவது - தன் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும் யதார்த்த ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரயோஜகனாயிருக்கை. அது எங்ஙனையென்னில் - ஈச்வரன் தன் ஸ்வரூப நிரூபக த்ரமங்களுக்கும் நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான குணங்களுக்கும் போலே ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த த்ரவ்யகளுக்கும் அவ்யவஹிதமாக ஸ்வரூபேண ஆதாரமாயிருக்கும். அவ்வோ த்ரவ்யங்களை ஆச்ரயித்திருக்கும் குணாதிகளுக்கு அவ்வோ த்ரவ்யத்வார ஆதாரமாயிருக்கும். ஜீவர்களாலே தரிக்கப்படுகிற சரீரங்களுக்கு ஜீவத்வாரா ஆதாரமாயிருக்கும் என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜீவனை த்வாரமாகக் கொண்டும் ஸ்வரூபத்தாலும் ஆதாரமாயிருக்கும் என்று சில ஆசார்யர்கள் சொல்லுவார்கள். இப்படி ஸர்வமும் ஈச்வர ஸ்வரூபத்தைப் பற்ற அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாகையாலே இவற்றின் ஸத்தாதிகள் ஆச்ரய-ஸத்தாதீனங்கள்.

விளக்கம் - ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தாலும், ஸங்கல்பத்தாலும் மட்டுமே சேதனங்களும் அசேதனங்களும் இந்த உலகில் இருந்து தங்கள் செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளன. ஆகவே ஈச்வரன் இவற்றைத் தாங்குபவனாகவும், நியமிப்பவனாகவும் கூறப்படுகிறான். இது எப்படி என்ற கேள்வி எழலாம். தனது ஸ்வரூபத்தை விளக்கவல்லதான தனது கல்யாணகுணங்கள் அனைத்தையும் ஈச்வரன் எவ்விதம் தாங்கியுள்ளானோ(அந்தக் குணங்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ளானோ), அது போன்று, தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ளதும், தன்னிடமிருந்து பிரிக்க இயலாததும் ஆகிய சேதன-அசேதனங்களைத் தாங்கியபடி உள்ளான். அவற்றின் தன்மைகளுக்கும் இவனே ஆதாரமாக உள்ளான். ஒரு சிலர் - ஜீவன் மூலமாகவே ஈச்வரன் அனைத்தையும் தாங்கியுள்ளான் - என்று கூறுவார்கள். ஒரு சிலர் - தனது ஸ்வரூபம் மூலம் நேரடியாகவும், ஜீவன் மூலம்

மறைமுகமாகவும் ஈச்வரன் அனைத்தையும் தாங்கியுள்ளான் - என்பர். சேதன-அசேதனங்களுடன் கூடியவனாக ஈச்வரன் உள்ளான் (அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணம்) என்பதால், அவனிடமிருந்து அவற்றைப் பிரிக்க இயலாது. எனவே அவற்றின் இருப்பு என்று கூறும் நிலையே அவற்றைத் தாங்கும் அவனைச் சார்ந்தே உள்ளது.

ஸர்வ வஸ்துக்களுடையவும் ஸத்தை ஸங்கல்பாதீநையாகையாவது - அநித்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே உத்பந்நங்களாயும், நித்யங்கள் நித்யேச்சாஸித்தங்களாயுமிருக்கை. இவ்வர்த்தத்தை இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்தஸத்தா என்கிற சுலோகத்தாலே அபியுக்தர் விவேகித்தார்கள். இத்தாலே ஸர்வத்தினுடையவும் ஸத்தானுஷ்ருத்திருபையான ஸ்திதியும் ஈச்வரேச்சாதீநையானபடியாலே சர்வமும் ஈச்வர ஸங்கல்பானீதம் என்று சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - சேதன-அசேதனங்கள் இருப்பது என்பதே அவனது ஸங்கல்பத்தினால் ஆகும். ஒரு சிலர் ஒரு சில காலகட்டத்தில் மட்டுமே இருப்பது என்பது அவனுக்கு அவ்வப்போது உண்டாகும் ஸங்கல்பத்தினாலும், எப்போதும் இருந்து வரும் பொருள்கள் அனைத்தும் அவனது நித்யமான ஸங்கல்பத்தினாலும் உள்ளன. இதனை, அனைத்தும் அறிந்த அறிவாளிகள், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்(36) கூறும் - இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்தஸத்தா - உனது ஸங்கல்பத்தினால் மட்டுமே அனைத்தும் உள்ளன - என்ற வரி மூலமாக அறிகின்றனர். ஆக ஒரு பொருள் தொடர்ந்து இருக்கை என்பது ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஆகும், எனவே அனைத்தும் ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்தே உள்ளன என்றாகிறது.

குருத்ரவ்யங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே த்ருதங்கள் என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமது

த்யைஸ்ஸ சந்த்ரார்கநக்ஷத்ரம் கம் திசோ பூர்மஹோததி:

வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மன:

என்கிறபடியே ஓரொரு தேச விசேஷங்களிலே விழாதபடி நிறுத்துகையைப்பற்ற.

விளக்கம் - கனமான பொருள்கள் ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தினால் தாங்கப்பட்டே உள்ளன என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. உதாரணமாக மஹாபாரதம் - த்யைஸ்ஸ சந்த்ரார்கநக்ஷத்ரம் கம் திசோ பூர்மஹோததி: வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மன: - ஸ்வர்க்கம், சந்த்ரன்-சூரியன்-நக்ஷத்ரங்கள் ஆகியவற்றுடன் உள்ள ஆகாயம், திசைகள், பூமி, பல பெரிய ஸமுத்ரங்கள் ஆகிய அனைத்தும் பரமாத்மாவான வாஸுதேவனின் ஸங்கல்பத்தால் தாங்கப்பட்டு உள்ளன - என்று கூறியது. இதன் மூலம் இது போன்ற பெரிய வஸ்துக்கள் அவற்றுக்கான இடங்களில் உள்ள நிலையும், அவை அங்கிருந்து நடுவாதபடி உள்ள நிலையும் பகவானின் ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஆகும்.

இப்படி இச்சாதீந ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளான வஸ்துக்களுக்குப் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் என் செய்கிறது என்னில், பரமாத்மாவினுடைய இச்சை இவ்வஸ்துக்களைப் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபாச்ரிதங்களாக வகுத்து வைக்கும். இப்படி ஸர்வ வஸ்துவும் ஈச்வர ஸ்வரூபா (தீந) ச்ரிதமுமாய் ஈச்வரேச்சா தீநமுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அனைத்தும் அவனது ஸங்கல்பத்தினால் தாங்கப்படுவதற்கு, அவனுடைய ஸ்வரூபம் என்ன செய்கிறது என்ற கேள்வி எழலாம். பகவானுடைய ஸங்கல்பம் என்பதே அனைத்தையும் அவனது ஸ்வரூபத்தினை அண்டியிருக்கும்படிச் செய்கிறது என்று கருத்து. இவ்விதம் அனைத்தும் அவனது ஸ்வரூபத்தையும், ஸங்கல்பத்தையும் அண்டியே உள்ளன.

லோகத்திலும் சரீரம் சரீரியினுடைய ஸ்வரூபாச்ரிதமுமாய் ஸங்கல்பாச்ரிதமுமாய் இருக்கக் காண நின்றோம். ஜீவனிருந்த காலமிருந்து இவன் விட்டபோது அழிகையாலே ஸ்வரூபாச்ரிதம் இவர்தம் ஸங்கல்பமில்லாத ஸ்ஷீப்தயாதி அவஸ்தைகளிலே தெளிவது. ஜாகராதி தேசைகளில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாங்கும்போது ஸங்கல்பாச்ரிதம் என்னக்கடவது. இதில் ஸ்வரூபாச்ரிதமா யிருக்கிறபடியை ஆதேயத்வமென்றும், ஸங்கல்பாதீநமாயிருக்கிறபடியை நியாம்ய த்வமென்றும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இந்த உலகில் நமது உடலானது நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பவோ அல்லது ஆத்மாவின் ஸங்கல்பத்தினாலோ இயங்குவதைக் காணலாம். இதன் காரணம் - இந்த உடலானது, ஆத்மா உடலுக்குள் புகுவதிலிருந்து அது வெளியேறும்வரை மட்டுமே உள்ளதைக் காண்கிறோம். ஆத்மா வெளியேறியபின் உடல் அழிவதையும் காணலாம். ஆக இந்த உடலானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தாலோ அல்லது ஸங்கல்பத்தாலோ தாங்கப்படுகின்றது. நாம் ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் உள்ளபோது, ஆத்மாவின் ஸங்கல்பம் என்பது காணப்படாமல் உள்ளது, ஆனாலும் உடல் அழியாமல் உள்ளது, ஆக இந்த நிலையில் உடலானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தால் தாங்கப்படுகிறது. விழிப்பு நிலையில் இந்த உடல் கீழே விழாதபடி ஆத்மாவின் ஸங்கல்பத்தால் தாங்கப்படுகிறது. இந்த உடல் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தால் தாங்கப்படும்போது - உடல் ஆத்மாவால் தாங்கப்படுகிறது (ஆதேயத்வம்) - என்று கூறப்படும். இந்த உடல் ஆத்மாவின் ஸங்கல்பத்தால் தாங்கப்படும்போது - உடல் ஆத்மாவால் நியமிக்கப்படுகிறது(நியாம்யத்வம்) - என்று கூறப்படும்.

சேஷன் - சேஷி என்பதன் பொருள்

ஈச்வரன் ஸர்வசேஷியாகையாவது

உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்திதி நியமந ஆத்யை: சித் அசிதௌ

ஸ்வம் உத்திச்ய ஸ்ரீமாந் இதி வததி வாகௌபநிஷதீ

உபாயோபேயத்வ ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ

அதஸ்த்வாம் ஸ்ரீரங்கேசய சரணமவ்யாஜமபஜம்

என்கிறபடியே தன் ப்ரயோஜனத்துக்காகவே பாரார்த்யைகஸ்வபாவங்களான இவற்றை உபாதாநம் பண்ணி இவற்றாலே அதிசயவனாகை.

விளக்கம் - ஈசுவரன் அனைவரின் எஜமானனாக உள்ளான் என்றே கூற வேண்டும் - காரணம் அவனுக்காகவே அனைத்தும் உள்ளன. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஸ்ரீபராசரபட்டர் இதனைக் கூறுகிறார் - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் உண்டாக்குவது, உண்டாக்கிய அனைத்தியும் நிலை நிறுத்துவது, அவற்றை நியமிப்பது போன்றவற்றைச் செய்வதன் மூலம் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடன் கூடியவனாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதன், சேதன-அசேதனங்களைத் தனது ப்ரயோஜனத்திற்காகவே என்று உணர்த்துகிறான், இவ்விதமாகவே உபனிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. ஸ்ரீரங்கநாதா, நீ சேஷியாக (எஜமானன்) உள்ளதால் ஜீவன் அடையவேண்டிய இடமாகவும்(உபேயம்), அவ்விதம் அடையப் பின்பற்ற வேண்டிய மார்க்கமாகவும்(உபாயம்) நீயே உள்ளாய். இது உனது ஸ்வபாவமாகவே உள்ளது, உன்னிடம் ஏதோ ஒரு காலத்தில் வந்து புகுந்த தன்மை அன்று. ஆகவே, ஸ்ரீரங்கத்தில் உறைபவனே, வேறு பயன் கருதாமல் உன்னிடம் சரணம் புகுந்தேன் - என்றார். ஆக, சேதன-அசேதனங்கள் தங்களுக்காக இல்லை, அவனுக்குப் பயன்படுவதற்காகவே உள்ளன. அவற்றின் ஸ்வபாவமே அவனுக்காக இருப்பதாகும். இவ்விதம் அவற்றைத் தனது பயனுக்காகக் கொள்ளும்போது அவனது குணங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன.

சேஷ-சேஷி ஞானத்தினால் உண்டாகும் பயன்

இந்த ஆதாராதேய பாவாதிகளால் இச்சேதனுக்கு பலிப்பதென் என்னில் ஆதாராதேய பாவத்தாலே அவனுடைய ஞானசக்தியாதிகளுக்குப் போலே அப்ருதக்லித்த ஸ்வரூபலாபமும் சேஷ-சேஷிபாவத்தாலே ஆத்மாபிமானானுகுண-புருஷார்த்த-வ்யவஸ்தையின்படியே ஸ்வரூபானுரூபமான புருஷார்த்தருசியும், சேஷசேஷிபாவத்தாலும் நியந்த்ரு-நியாம்ய-பாவத்தாலும் ஸ்வரூபானுரூபமான புருஷார்த்தத்துக்கு அனுரூபமாய் நிரபேக்ஷமுமாயிருந்துள்ள உபாய விசேஷத்தை அறிகையும் பலிக்கும். ஆக இவற்றால் இச்சேதனன் அநந்யாதாரன், அநந்யப்ரயோஜனன், அநந்யசரணன் என்றாயிற்று.

விளக்கம் - ஒரு கேள்வி எழலாம். இவ்விதம் அவனால் தாங்கப்பட்டு, அவனால் நியமிக்கப்பட்டு, அவனது ப்ரயோஜனத்திற்காக மட்டுமே வாழ்ந்து வருவதால் சேதனனுக்கு என்ன பயன்? ஈசுவரனைத் தனது ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழ்வதால், ஈசுவரனின் ஞானம்-சக்தி போன்ற குணங்கள் அவனை விட்டுப் பிரியாமல் உள்ளது போன்று, ஜீவனும் அவனை விட்டுப் பிரியாத ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான். ஈசுவரனின் அடிமையாக உள்ளதாலும், ஈசுவரனைத் தனது எஜமானனாகக் கொள்வதாலும் தான் பெறவேண்டிய புருஷார்த்தம் என்னவென்று அறிகிறான். தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள அந்தப் புருஷார்த்தத்தின் மீது அவனுக்கு விருப்பம் (ருசி) பிறக்கிறது, காரணம் எந்த ஒரு பொருளும் தனது ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்ப உள்ள குறிக்கோளை விரும்பும் அல்லவோ? பகவானுக்குத் தான் அடிமையாக இருப்பதாலும், அவனைத் தனது ஆதாரமாகவும் நியமிப்பவனாகவும் கொள்வதாலும், சேதனனுக்குத் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தத்தை அடையும் உபாயமாகவும்-உபேயமாகவும் (உபேயம் = அடையவேண்டிய இலக்கு, உபாயம் = அந்த இலக்கை அடைய உதவும் மார்க்கம்) பகவானே உள்ளான் என்ற ஞானம் ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் சேதனனுக்கு உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் இருப்பதற்கு பகவான் வேறு எதனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஆக, தனது இருப்புக்கு வேறு ஏதும் ஆதாரமாக இல்லாத சேதனன், வேறு எதற்காகவும் வாழாமல், இந்த ஆதாரமாக உள்ள பகவானுக்காகவே இருக்கிறான் என்றாகிறது.

மேலே உள்ள கருத்துக்கள் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் உள்ளன என்று காண்பித்தல்

இவ்வர்த்தம் ப்ரதமரஹஸ்யத்தில் கிடக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில் - நாராயண சப்தத்தில், தத்புருஷ பஹ்வீஹி ஸமாஸத்வயத்தாலுமுண்டான தாரகத்வ வ்யாபக த்வாதிகளாலே அநந்யாதாரத்வாதி விசிஷ்ட ஸ்வரூபலாபமும், பாரார்த்ய பாரதந்த்ய கர்ப்பமான கீழில் பதத்வயத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜனத்வமும் அநந்ய சரணத்வமும் பலிக்கும். ப்ரபத்த்யனுஷ்டான ப்ரகாசகமான மந்த்ர ரத்னத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே அநந்ய சரணத்வமும், உத்தரகண்டத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜனத்வமும் உபயபாகத்தாலும் அநந்யாதாரத்வமும் ப்ரகாசிக்கிறது. இப்படி சப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் சரமச்சலோகத்திலும் இவ்வகுப்புக்கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில் எவ்விதம் பொதிந்துள்ளது என்ற கேள்வி எழலாம். நாராயணா என்ற சப்தம் தாரகன் (அனைத்தையும் தாங்குபவன்) என்ற பொருளையும், அனைத்தையும் வ்யாபித்துள்ளவன் என்ற பொருளையும் அளிக்கவல்லதாகும். எப்படி? இதனை நாராயணாம் அயநம் = நரங்களுக்கு இருப்பிடம், அனைத்திற்கும் இருப்பிடம், ஆகவே தாரகன் என்று கொள்ளலாம். அல்லது இதனை நாரா: அயநம் யஸ்ய = நரங்கள் யாருக்கு அயனமோ = யாருக்கு நரங்கள் இருப்பிடமோ, இதன் மூலம் அனைத்திலும் பரவியுள்ளான் என்று கொள்ளலாம். இதன் மூலம் ஜீவன் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப வேறு யாரையும் ஆதாரமாக உடையவன் அல்லன் என்பதையும், நாராயணனைத் தவிர வேறு யாராலும் வ்யாபிக்கப்படாதவன் (தன்னுள் அந்தர்யாமியாக) என்பதையும் அறியலாம். நாராயணாய என்பதற்கு முன்பாக உள்ள ஓம் என்பதும் நமோ என்பதும் - ஜீவன் நாராயணனுக்காக மட்டுமே உள்ளான் (அநந்ய ப்ரயோஜத்வம்) என்பதையும், ஜீவன் தனது ஆதாரத்திற்கு நாராயணனை மட்டுமே கொண்டுள்ளான் (அநந்ய சரணத்வம்) என்பதையும் விளக்குகின்றன. ஆக இவற்றின் மூலம் ஜீவன் நாராயணனைத் தவிர வேறு யாருடைய பயனுக்காகவும் இல்லை என்பதையும், நாராயணனைத் தவிர ஜீவனுக்கு அடைக்கலம் வேறு யாரும் இல்லை என்பதையும் உணரலாம். ப்ரபத்தியை விளக்குவதும், மந்த்ரரத்னம் எனப்படுவதும் ஆகிய த்வயமந்த்ரத்தின் முதல் பகுதியானது, ஜீவனுக்கு நாராயணனைத் தவிர அடைக்கலம் வேறு யாரும் இல்லை (அநந்ய சரணத்வம்) என்பதைக் கூறுகிறது, அதன் பிற்பகுதி, ஜீவன் நாராயணனுக்காக மட்டுமே உள்ளான், வேறு யாருடைய பயனுக்காகவும் அல்லன் (அநந்ய ப்ரயோஜனத்வம்) என்பதைக் கூறுகிறது. இரண்டு பகுதிகளும் சேர்ந்து ஜீவனுக்கு வேறு ஆதாரம் இல்லை(அநந்யாதாரத்வம்) என்பதை உணர்த்துகிறது. இதே கருத்துக்கள் சரமச்சலோகத்தில் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் கூறப்பட்டதை உணரலாம்.

அப்புள்ளார் அருளிச் செய்த உதாரணங்கள்

இப்படி சரமச்சலோகத்திலே ஸித்தோபாய வசீகரணார்த்தமாக விஹிதமான ஸாத்யோபாய விசேஷத்தை த்வயத்தாலே அனுஷ்டிக்கும்போதைக்கு அனுஸந்தேயங்களாகக் கொண்டு அவச்சயாபேக்ஷிதங்களான அர்த்தங்களை எல்லாம் சிறிய கண்ணாடி பெரிய உருக்களைக் காட்டுமாப்போலே கருங்கத் தெளிவிக்கும் திருமந்த்ரம். அதில் ப்ரதமபதத்தில் அர்த்தங்களை அர்ஜுன ரதத்திலும், அகர்த: ப்ரயயெள ராம: என்கிற ச்லோகத்திலும் கண்டு கொள்வது. த்வீத்யபதத்தில் சப்தத்தாலும், அர்த்தஸ்வபாவத்தாலும் வரும் அர்த்தங்களை ஸ்ரீப்ரதாழ்வானுடையவும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானுடையவும் வருத்தாந்தங்களிலே அறிவது. நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே ந்யென்னையன்றியிலை என்னும்படி நிற்கிற நாராயணசப்தார்த்தத்தைக் கோஸலஜனபதத்தில் ஜந்துக்களையும் சக்ரவர்த்தித்

திருமகனையும் உதாஹரணமாக்கிக் கண்டு கொள்வது. பூர்வபத த்வயத்தில் தோன்றின காஷ்டாப்ராப்த பாரார்த்ய பாரதந்த்ரியங்கள் பேரணியாகத் த்ருத்ய பதத்தில் சதுர்த்தியில் கருத்திலே ப்ரார்த்தநீயமான சேஷியுகந்த கைங்கர்யத்தை இளைய பெருமாளுடையவும் இவருடைய அவதார விசேஷமான திருவடி நிலையாழ்வாருடையவும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளிலே தெளிவது. இது திருமந்த்ர அர்த்தானுஸந்தாநத்துக்கு குறிப்பாக அப்புள்ளார் அருளிச் செய்த விரகு. இதின் படியிலே த்வயத்திலும் சரமச்லோகத்திலும் உள்ள அர்த்தங்கள் தெளிந்து கொள்வது.

விளக்கம் - சரமச்லோகமானது நாம் பகவானைச் சென்றடையும் உபாயமாக (ஸித்தோபாயம்) அவனை உள்ளான் என்றும், நாம் அவனைச் சென்றடைய உதவுவதற்கு அவன் எப்போதும் சித்தமாக உள்ளான் என்றும், அவனது உபாயம் நமக்குக் கிட்டவேண்டும் என்றால் நாம் ஒரு உபாயம் (ஸாத்ய உபாயம்) கைக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், இந்த உபாயம் பகவானிடத்தில் சரணாகதியே என்றும் கூறியது. இந்தச் சரணாகதியைச் செய்யும்போது த்வயத்தைக் கூறியபடி இருத்தல் வேண்டும், மேலும் அந்த நேரத்தில் நமது மனதில் என்ன சிந்தனையுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதைத் திருமந்த்ரமானது சிறிய கண்ணாடி பெரிய உருவைக் காண்பிப்பது போன்று, நமக்கு உணர்த்துகிறது. திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதமான ஓம் என்பதன் இரு பொருள்களை (அர்த்தம்) அர்ஜுனனின் தேரிலும், இராமாயணத்தின் - அக்ரத: ப்ரயயெள ராம: - என்ற ச்லோகத்தின் மூலமும் அறியலாம் (இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் - கானகத்தில் இராமன் முதலில் சென்றான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து சீதை நடுவில் சென்றான். பின்னால் இலட்சுமணன் கையில் வில்லுடன் சென்றான் - என்பதாகும். இராமன் = அ என்ற எழுத்து, சீதை = உ என்ற எழுத்து, இலட்சுமணன் = ம என்ற எழுத்து. இம்முன்றும் இணைந்ததே ஓம் என்பதாகும்). அடுத்து திருமந்த்ரத்தின் இரண்டாம் பதமான நம: என்பது - நான் சதந்த்ரமானவன் அல்லன், நான் பகவானுக்கு முழுவதுமாகக் கட்டுப்பட்டவன் என்ற பொருளை உணர்த்துவதாகும். இதனை பரதன் மற்றும் சத்ருக்னன் மூலமாக உணரலாம் (பரதன் இராமனுக்குத் தொண்டனாக இருந்தான் - பகவத் பாரதந்த்ர்யம், சத்ருக்னன் பரதனுக்குத் தொண்டனாக இருந்தான் - பாகவத பாரதந்த்ர்யம்). அடுத்து நாராயண என்ற பதம் உள்ளது. இந்தப் பதம் - அவன் உயிர்களின் இருப்பிடமாக உள்ளான், உயிர்கள் அவனது இருப்பிடமாக உள்ளன - என்ற இரு பொருளையும் அளிப்பதாகும், இதனை திருமழிசையாழ்வார் நான்முகந்திருவந்தாதியில் (7) - நான் உன்னை அன்றி இலேன் கண்டாய் நாராணனே நீ என்னை அன்றி இலை - என்று கூறினார். இதே கருத்து இராமாயணத்திலும் வெளிப்பட்டது - இராமனைப் பிரிந்த கோஸல நாட்டின் தாவரங்களும் விலங்குகளும் வாடின, இராமன் இந்த உலகை விட்டுப் பிரிந்தபோது அவற்றைப் பிரிய இயலாமல் தன்னுடனே கொண்டு சென்றான் - என்பது காண்க. திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதமான ப்ரணவம் - ம எனப்படும் ஜீவன் அ எனப்படும் பகவானுக்காகவே உள்ளான் என்பதைக் குறிக்கும். இரண்டாம் பதமான நம என்பது ஜீவன் பகவானையே சார்ந்துள்ளான் என்பதைக் குறிக்கும். ஜீவன் பகவானுக்காகவும் அவனது அடியார்களுக்காகவுமே உள்ளான், ஜீவன் பகவானையும் அவனது அடியார்களையுமே சார்ந்துள்ளான். இதன் மூலம் நாராயணாய என்ற பதம் ஜீவனின் கைங்கர்யம் என்ற புருஷார்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. இந்தக் கைங்கர்ய நிலையானது இலட்சுமணன் விஷயத்தில் நேரடியாகக் காணப்பட்டது. ஆதிசேஷனின் அவதாரமாகவே உள்ள இலட்சுமணனின் அம்சமான பாதுகை, இராமனை விட்டுப் பிரிந்து, அவனது தொண்டனான பரதனுடன் சென்றதன் மூலம் பாகவத கைங்கர்யத்தை உணர்த்தியது. இவை அனைத்தும் திருமந்த்ரத்தின் பொருளை நன்றாக உணர்த்த அப்புள்ளார் அருளிச் செய்த உதாரணங்களாகும். இதுபோன்றே த்வயத்திலும், சரமச்லோகத்திலும் உள்ள பொருள்களை உணர வேண்டும்.

இவற்றில் ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாசித்த சேஷித்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரண த்ர்மமாகையாலே சேதநகாந்தமான ஸ்வாமித்வமாகிற விசேஷத்திலே ப்ர்யவஸிப்பித்து அனுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இப்படித் தன்னுடைய சேஷத்வமும் ஸாமான்யமாகையாலே தாஸத்வமாகிற

விசேஷத்திலே விசர்மிப்பித்து அனுஸந்திக்கவேணும். இவற்றில் ஸாமான்யமான சேஷசேஷிபாவம் ப்ரதமாக்கூரத்தில் சதுர்த்தியாலே ப்ரகாச்யம். இதின் விசேஷமான தாஸத்வ-ஸ்வாமித்வங்கள் இருவரும் சேதனராய்த் தோற்றுக்கையாலே அர்த்தஸித்தம். இப்படி நாராயண சப்தத்திலும் ஸாமான்யமும் விசேஷமும் கண்டு கொள்வது. இதில் ஸாமான்யமான சேஷத்வத்தாலே சேதனனுக்கு ப்ராப்தமான கிஞ்சித்காரம் தாஸத்வமாகிற விசேஷத்தாலே கைங்கர்ய ரூபமான புருஷார்த்தமாயிற்று. இப்படி சேஷித்வத்தாலே வந்த ஈச்வரனுடைய அதிசய யோகமும் ஸ்வாமித்வமாகிற விசேஷத்தாலே அவனுக்குப் புருஷார்த்தமாய்ப் பலிக்கிறது. சேதனருடைய ரக்ஷணத்தில் ஈச்வரன் ப்ராப்தனுமாய் சக்தனுமாய், தததீந ப்ரவ்ருத்தியை ஒழியச் சேதனர் அப்ராப்தமாய் அசக்தருமாயிருக்கக்கூடு நிபந்தனம் - ஈச்வரனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வமும் நிருபாதிக நியாம்யத்வமும், உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கையும், ஸமர்த்தன் அஸமர்த்தனை ரக்ஷிக்கையும் ப்ராப்தமிறே. ரக்ஷிக்கும்போது கர்மவச்யரை ஒருபாயத்திலே முட்டி ரக்ஷிக்கை ஈச்வரனுக்கு ஸ்வ ஸங்கல்ப நியதம்.

விளக்கம் - இந்த முன்று மந்த்ரங்களிலும் ஈச்வரன் அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளான் என்பதும், இவனுக்காகவே அனைத்தும் உள்ளன என்பதும் கூறப்படுகின்றன. அவன் சேதனம்-அசேதனம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவான எஜமானனாகவே உள்ளான். அசேதனங்களைப் பொறுத்தவரையில், அவை இவனுக்காகவே உள்ளதால், அவற்றின் எஜமானனாக இவன் உள்ளான். ஞானத்துடன் கூடிய சேதனங்களைப் பொறுத்தவரையில், சேதனங்கள் அனைத்தும் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டிய ஸ்வாமியாக உள்ளான். இந்த முன்று மந்த்ரங்களையும் நாம் கூறும்போது இந்தக் கருத்துக்களை நினைவில் நிறுத்த வேண்டும். நாம் அவனுக்கு அடிமை என்ற நிலையில் அசேதனங்களுக்கு ஒக்க இருந்தபோதிலும், அவனுடைய தாஸர்கள் என்ற சிறப்புத் தகுதி சேதனர்களான நமக்கு உள்ளது. ஜீவனுக்கும் பகவானுக்கும் இடையே உள்ள சேஷ-சேஷித்வ உறவுமுறையானது திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது. ஆனால் சேதனங்களுக்கு மட்டுமே விசேஷமான ஒரு சேஷத்வம் உள்ளது - இது நாம் அவனுக்கு தாஸர்களாக இருப்பதும், அவன் நமது ஸ்வாமியாக இருப்பதும் ஆகும் (இது அசேதனங்களுக்கு இல்லை). இது போன்றே நாராயண என்ற பதம் - அனைத்திற்கும் அவன் எஜமானனாக உள்ளான், ஜீவனுக்கு மட்டுமே ஸ்வாமியாக உள்ளான் - என்பதைக் கூறுகிறது. நாம் அவனுக்கு சேஷனாக இருந்து, அவனுக்குப் ப்ரயோஜனமாக உள்ள நிலை என்பது, நம்மை நாம் அவனுக்குத் தாஸனாகக் கொள்ளும்போது கைங்கர்யம் என்ற புருஷார்த்த நிலையாகிறது. ஆக அனைத்திற்கும் எஜமானனாக (சேஷி) உள்ளான் என்பதை அறிந்தால், வெறும் மேன்மை என்பது மட்டுமே விளங்கும், ஆனால் அவன் ஸ்வாமி என்பதை அறிந்தபோது புருஷார்த்தம் கைகூடுகிறது. அனைத்தையும் காப்பாற்றும் கடமை உள்ளவன் என்பது ஈச்வரனுக்கு உள்ளது, அதற்கான திறனும் அவனுக்கு மட்டுமே உள்ளது. சேதனனுக்குத் தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக்கொள்ளும் தகுதியோ திறனோ இல்லை. இதன் காரணம் - ஈச்வரன் எதனையும் எதிர்பாராத எஜமானனாக (நிருபாதிக சேஷி) உள்ளான். ஒரு பொருளின் உரிமையாளன் அந்தப் பொருளைக் காக்க வேண்டியது அவன் கடமையன்றோ? பலம் பொருந்தியவன் பலமற்றவனைக் காப்பது உண்மையன்றோ? ஆனால் ஈச்வரன் ஒரு ஸங்கல்பம் செய்து கொள்கிறான் - ஜீவன் ஏதோ ஓர் உபாயம் மூலம் ஈச்வரன் தன்னைக் காக்கும்படிச் செய்தால் மட்டுமே, அவனைக் (ஜீவனை) காப்பது என்ற ஸங்கல்பத்தை ஈச்வரன் எடுத்துக் கொள்கிறான்.

நிலை தந்த தாரகனாய் நியமிக்கும் இறைவனுமாய்

இலது ஒன்று எனா வகை எல்லாம் தனது எனும் எந்தையுமாய்த்

துலை ஒன்று இலையென நின்ற துழாய்முடியான் உடம்பாய்

விலை இன்றி நாம் அடியோம் என்று வேதியர் மெய்ப்பொருளே.

பொருள் - அவனே நமது இருப்பிற்கும் ஆதாரத்திற்குமாக உள்ளான். நம்மை நியமிப்பவனாக அவனே உள்ளான். அனைத்திற்கும் ஈசுவரனாய் உள்ளான். அவனுக்குத் தொண்டு புரியாமல் ஏதும் இங்கு இல்லை என்னும்படி உள்ளான். அனைத்தும் அவனுக்காக என்னும்படியான ஸ்வாமியாக உள்ளான். தனக்குச் சமமாக வேறு எந்த ஒன்றும் இல்லாதவனாக உள்ளான். இப்படிப்பட்டவனும், துளசிமாலையைத் தனது திருமுடியில் சூடியுள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனுக்கு நாம் உடம்பாகவும், வேறு பயன் கருதாத அடிமைகளாகவும் உள்ளோம் - என்று வேதம் அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர்.

யதி ஏதம் யதிலார்வபௌம கதிதம் வித்யாத் அவித்யாதம:

ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரம் அந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித்தம:

தத்ர ஏகத்ர ஞாடிதி உபைதி விலயம் தத்தந்தமத ஸ்தாபனா

ஹேவாக ப்ரதமான ஹைதுககதா கல்லோல கோலாஹல:

பொருள் - யதிகளின் தலைவரான எம்பெருமானாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டதும், அறியாமை என்ற இருளை நீக்குவதும் ஆகிய இந்த கருத்துக்களை (ஈசுவரனுக்கும் உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் இருக்கும் உறவு என்பது ஆத்மாவிற்கும் உடலுக்கும் இடையே உள்ள உறவு போன்றது என்ற கருத்து), இந்தக் கலியுகத்தில் ஒருவன் அறிந்து கொள்கிறான் என்று வைப்போம். அப்படிப்பட்டவன் உள்ள இடத்தில், மற்ற மதங்களை நிலை நிறுத்த வாதம் செய்பவர்கள் உண்டாக்கும் அலைகளின் இரைச்சல் போன்ற ஓசை, ஒலிக்காமல் அடங்கி விடுகின்றன.

ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ர அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

4. அர்த்தபஞ்சக அதிகாரம்

(முமுக்ஷுக்கள் அறியவேண்டிய ஐந்து தத்துவங்கள்)

ஆதௌ ப்ராப்யம் பரமம் அனதம் ப்ராப்த்ரு ரூபம் ச மாதௌ
இஷ்ட உபாயம் து அயனனமஸோரீர்ப்ஸிதார்த்தம் சதுர்த்யாம்
தத் வ்யாதாதம் மமக்ருதிகிரி வ்யஜ்ஜயந்தம் மனும் தம்
தத்ப்ராயம் ச த்வயம் அபி விதந் ஸம்மத: ஸர்வவேத்

பொருள் - ப்ரணவத்திலும் (ஓம்), அஷ்டாக்ஷரத்திலும் (நாராயண) உள்ள - அ - என்பதன் மூலம், தோஷம் இல்லாததும் மிகவும் உயர்ந்ததும் அடையப்படவேண்டிய பொருளாக உள்ளதும் ஆகிய வஸ்து (பகவான்) கூறப்பட்டது. அடுத்து உள்ள - ம - என்பதன் மூலம், இப்படிப்பட்ட வஸ்துவை அடையவேண்டிய ஜீவனின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. அயநம் (நாராயணாய என்பதில் உள்ள) என்பதன் மூலம், இப்படிப்பட்ட வஸ்துவை அடையும் உபாயமான ஸித்த உபாயம் கூறப்பட்டது. நம என்பதன் மூலம் இப்படிப்பட்ட உபாயத்திற்குத் தேவையான அங்கமான சரணாகதி (ஸாத்ய உபாயம்) கூறப்பட்டது. நாராயணாய என்பதில்

உள்ள நான்காம் வேற்றுமை (நான்காம் வேற்றுமை என்பது யார் ஒருவருக்காக ஒன்றைக் கூறுகிறோமோ - உதாரணமாக உழவன் மாடுகளுக்கு நீர் அளிக்கிறான்) மூலம் அடையவேண்டும் என்று ஆசைப்படும் பொருள் கூறப்பட்டது. நம என்பதில் உள்ள - ம - என்ற பதம், இப்படிப்பட்ட பகவானை அடையத் தடையாக உள்ள மமகாரத்தைக் (என்னுடையது, நான் போன்றவை) குறிக்கும். இப்படியாக ஐந்து கருத்துக்களை விளக்கும் அஷ்டாக்ஷரத்தையும், அது போன்று உள்ள த்வயம் (மற்றும் சரம ச்லோகம்) ஆகியவற்றையும் அறிபவன், அனைத்தையும் அறிந்தவனாகிறான்.

ஐந்து அர்த்தங்களைக் கூறுவதற்கும் ஆறு அர்த்தங்களைக் கூறுவதற்கும் வேறுபாடு இல்லை. நாராயணாதி சப்தங்களிலே விவக்ஷிதமான ஸம்பந்த விசேஷத்தை ஸித்தாந்தத்துக்கு தளமாக்கி இத்தை அனுபந்தித்திருக்கும் அர்த்தபஞ்சகத்தைச் சிலர் விசாரித்தார்கள். இச்ஸம்பந்தத்தோடே கூட ஷடர்த்தங்களென்று சிலர் அனுஸந்தித்தார்கள்.

பொருள் - நாராயண மற்றும் ஓம் ஆகிய பதங்களின் மூலம், ஈச்வரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் இடையே உள்ள உறவுமுறை என்பது, ஆத்மாவிிற்கும் சரீரத்திற்கும் உள்ளது போன்றது என்பது விளக்கப்பட்டது. இந்தத் தத்துவத்தையே நமது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படை என்று கருதுபவர்கள், முமுகூவால் அறியப்படவேண்டியது அர்த்தபஞ்சகமே என்று கருதி, அதனை ஆராய்ந்தனர். வேறு சிலர், அர்த்தபஞ்சகத்துடன், இந்த உறவுமுறையும் (ஈச்வரன்-ஜீவன்) அறியப்பட வேண்டும் என்று கருதி, ஆறு அர்த்தங்களை ஆராய்ந்தனர்.

அர்த்தபஞ்சகத்தின் விளக்கம்

இச்ஸம்பந்தம்போலே முமுகூவுக்கு விசேஷித்து அறிய வேண்டுவதாகச் சேர்த்த அர்த்தபஞ்சகம் ஏதென்னில்

ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந:
ப்ராப்த்யுபாய பலம் ச ஏவ ததா ப்ராப்தி விரோதி ச
வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸ இதிஹாஸ புராணகா:

என்று சொல்லப்பட்டன.

விளக்கம் - ஈச்வரன்-ஜீவன் என்னும் தொடர்புடன் சேர்த்து, முமுகூக்கள் அறியவேண்டிய ஐந்து முக்கியமான கருத்துக்கள் என்னவென்பதை ஹாரீத ஸம்ஹிதை - ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந: ப்ராப்த்யுபாய பலம் ச ஏவ ததா ப்ராப்தி விரோதி ச வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸ இதிஹாஸ புராணகா: - அடையப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், அந்தப் ப்ரஹ்மத்தை அடையும் ஜீவனின் ஸ்வரூபம், இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தைச் சென்றடையும் உபாயம், ப்ரஹ்மத்தை அடைவதன் மூலம் பெறும் பயன் மற்றும் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள விஷயங்கள் என்பவையே ஆகும், இப்படியாகவே இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய வேதங்கள் கூறுகின்றன - என்று கூறியது.

அடையப்பட வேண்டிய ஈசுவரனின் ஸ்வரூபம்

இவற்றில் ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம் - திருமந்திரத்தில் ப்ரதம அக்ஷரத்திலும் நாராயண சப்தத்திலும், த்வயத்தில் ஸவிசேஷணங்களான நாராயண சப்தங்களிலும், சரமச்சலோகத்தில் மாம், அஹம் என்கிற பதங்களிலும் அனுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - இவற்றில் (அர்த்தபஞ்சகத்தில்) அடையப்பட வேண்டிய இலக்கான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் என்பது திருமந்திரத்தின் முதல் சொல்லான ஓம் என்பதில் உள்ள - அ - என்பதன் மூலமும், நாராயண என்ற பதம் மூலமும் அறியப்படுகிறது, த்வய மந்திரத்தில் உள்ள ஸ்ரீமந் என்ற அடைச்சொல்லுடன் கூடிய நாராயண என்ற பதம் மூலம் அறியப்படுகிறது, சரமச்சலோகத்தில் உள்ள - நான், என் - என்ற பதங்கள் மூலம் அறியப்படுகிறது.

ஈசுவரன் பெரியபிராட்டியை விட்டுப் பிரியாதவன் என்பதற்கான ப்ரமாணங்கள்

அவ்விடங்களில் அனுஸந்திக்கும்போது,

ஸ்ரீரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந், பவாந் நாராயணோ தேவ: ஸ்ரீமாந் சக்ரதரோ விபு:, ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:, விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ, ஸீதா ஸமக்ஷம் காசுத்ஸ்தம் இதம் வசனம்ப்ரவீத், ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம், அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத்ராக்ஷஸீகணம், பவேயம் சரணம் ஹி வ:, பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா, தயா ஸஹாஸீனமனந்த போகினி, காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:, ஸ்வபரிசரண போகை: ஸ்ரீமதி ப்ரீயமானே, ஸ்ரீமதே நிர்மலானந்தோ தன்வதே விஷ்ணவே நம:, ஸ்ரீய:காந்த: அனந்தோ வரகுணகணைகாஸ்பத வபு:, ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸோ, ஸ்ரீய:பதிர் நிகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநாநந்த ஞானானந்த ஸ்வரூப:, நீயும் திருமகளும் நின்றாயால், ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப, கோலத் திருமாமகளோடு உன்னை, நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும், உன் தாமரை மங்கையும் நீயும், அகலகில்லேன் இறையும், உணர் முழு நலம், நந்தா விளக்கே அளத்தற்கரியாய் என்றும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரியபிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத முழு நலமான அனந்த ஞானானந்த ஸ்வரூபமாக அனுஸந்திக்க வேணும்.

விளக்கம் - பகவானின் ஸ்வரூபத்தை எல்லையற்ற ஞானம் உள்ளதாகவும், எல்லையற்ற ஆனந்தம் உள்ளதாகவும் அறிய வேண்டும். மேலும் அவன் எப்போதும், எந்த உருவிலும், எந்தச் சூழலிலும் தனது நாயகியான பெரியபிராட்டியாரை விட்டுப் பிரியாமல் உள்ளான் என்பதை அறியவேண்டும். அவள், அவனது அனைத்துச் செயல்களிலும் பங்கு கொள்கிறாள் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அவன் பிராட்டியை இவ்விதம் பிரியாமல் உள்ளான் என்பதை பல ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியலாம்.

- லைங்க புராணம் - ஸ்ரீரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: - இந்த உலகின் பதியான நாராயணன் மஹாலக்ஷ்மியுடன் வைகுண்டத்தில் உள்ளான்.

- ஹரிவம்ஸம் (113-62) - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் - இந்த நாராயணன் எப்போதும் மஹாலக்ஷ்மியுடன் உள்ளான்.
- வால்மீகி இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-13) - பவாந் நாராயணோ தேவ: ஸ்ரீமாந் சக்ரதரோ விபு: - இராமா. நீயே மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும், சக்ரத்தை உடையவனும், உலகங்களின் எஜமானனும் ஆகிய நாராயணன் ஆவாய்.
- வால்மீகி இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ: - ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவைத் திருமார்பில் கொண்டவனாகவும், மஹாலக்ஷ்மியுடன் இணைந்தவனாகவும் உள்ளாய்.
- விஷ்ணு புராணம் (1-18-17) - விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ - மஹாலக்ஷ்மி விஷ்ணுவை விட்டுப் பிரியாதவள்.
- வால்மீகி இராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம் (15-6) - ஸீதா ஸமக்ஷம் காசுத்ஸ்தம் இதம் வசனமப்ரவீத் - லக்ஷ்மணன், இராமனிடம் சீதையின் முன்பாக இவ்விதம் கூறினான்.
- வால்மீகி இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (31-2) - ஸீதாமூவாசாதியசா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம் - தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களைக் காப்பேன் என்ற ஸங்கல்பம் உடைய இராமனிடமும் சீதையிடமும் லக்ஷ்மணன் கூறினான்.
- வால்மீகி இராமாயணம் ஸூந்தர காண்டம் (58-87) - அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத்ராக்ஷஸீகணம் - இராமனிடமிருந்து இந்த அரக்கிகளைக் காப்பாற்றும் திறன் சீதையிடம் உள்ளது.
- வால்மீகி இராமாயணம் ஸூந்தர காண்டம் (58-90) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - சீதை அரக்கிகளிடம் நான் உங்களுக்குச் சரணம் புகும் இடம் ஆவேன் என்றாள்.
- வால்மீகி இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (31-27) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - இராமா, நீ சீதையுடன் இந்த மலை அடிவாரங்களில் சுகமாக இருப்பாயாக என்று லக்ஷ்மணன் கூறினான்.
- ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னம் (39) - தயா ஸஹாஸீனமனந்த போகினி - மஹாலக்ஷ்மியுடன் இணைந்து ஆதிசேஷன் மீது உள்ள எம்பெருமானை.
- ஆளவந்தாரின் சதுச்சீலோகீ (1) - காந்தஸ்தே புருஷோத்தம: - உனது ப்ரியமான நாயகன் புருஷோத்தமன்.
- ஆளவந்தாரின் ஆத்மஸித்தி (மங்கள சீலோகம்) - ஸ்வபரிசரண போகை: ஸ்ரீமதி ப்ரியமானே - மஹாலக்ஷ்மியுடன் அமர்ந்துள்ள எம்பெருமான், தனக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களை அனுபவித்து மகிழ்கிறான்.

- ராமானுஜரின் வேதாந்தசாரம் (மங்கள் ச்லோகம்) – ஸ்ரீமதே நிர்மலானந்தோதன்வதே விஷ்ணவே நம: – மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்துள்ளவனும், தோஷங்கள் அற்றவனும் ஆகிய விஷ்ணுவுக்கு நமஸ்காரம்.
- ராமானுஜரின் வேதாந்த தீபம் (மங்கள் ச்லோகம்) – ஸ்ரீய:காந்த: அனந்தோ வரகுணகணைகாஸ்பத வபு: – மஹாலக்ஷ்மிக்குப் ப்ரியமானவனும், எல்லையற்ற கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவனும், எங்கும் நிறைந்தவனும்.
- ராமானுஜரின் ஸ்ரீபாஷ்யம் (மங்கள் ச்லோகம்) – ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாலோ – மஹாலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமான பரப்ரஹ்மம்.
- ராமானுஜரின் கீதா பாஷ்யம் (அறிமுகம்) – ஸ்ரீய:பதிர் நிகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநாநந்த ஞானானந்த ஸ்வரூப: – மஹாலக்ஷ்மியின் பதியும், தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவனும், கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவனும், எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் கொண்டவனும்.
- முதல் திருவந்தாதி (86) – நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் – குன்றெடுத்து இந்த்ரனின் மழையிலிருந்து காத்தவனே. நீயும் மஹாலக்ஷ்மியும்.
- திருவாய்மொழி (4-9-10) – ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப – அழகான வளையல்கள் அணிந்த பிராட்டியுடன் நீயும் நிற்க.
- திருவாய்மொழி (6-9-3) – கோலத் திருமாமகளோடு உன்னை – மஹாலக்ஷ்மியுடன் பொருந்தியுள்ள உன்னை.
- திருவாய்மொழி (9-2-1) – நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் – உனது கருணையும், தாமரை மலரில் உள்ள பிராட்டியின் கருணையும்.
- திருவாய்மொழி (9-2-3) – உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் – தாமரை மலரில் அமர்ந்துள்ள உனது நாயகியான பிராட்டியும் நீயும்.
- திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் இறையும் – உன்னை விட்டு ஒரு நொடியும் பிரியாமல் இருப்பேன் என்ற பிராட்டி.
- திருவாய்மொழி (1-1-2) – உணர் முழு நலம் – ஞானமாகவும் ஆனந்தமயமாகவும் உள்ளவன்.
- பெரிய திருமொழி (3-8-1) – நந்தா விளக்கே அளத்தற்கு அரியாய் – அணையாத விளக்கும், எல்லையற்றவனும் ஆகியவன்.

ஈசுவரன் தாழ்ந்த குணங்கள் அற்றவன்

இப்படி ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்யம் பரமம் பதம், பர: பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேசாதயஸ்ஸந்தி பராவரேசே என்கிறபடியே ஹேய ப்ரத்யநீகமாக அனுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - எம்பெருமான் தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளான் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் உணரலாம்:

- விஷ்ணு புராணம் (1-22-53) - ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்யம் பரமம் பதம் - விஷ்ணு என்ற திருநாமம் கொண்ட எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் தோஷங்கள் அற்றது.
- விஷ்ணு புராணம் (6-5-85) - பர: பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேசாதயஸ்ஸந்தி பராவரேசே - அவன் உயர்ந்தவற்றை விட உயர்ந்தவன், அவனிடம் க்லேசம் முதலான தோஷங்கள் ஏதும் இல்லை.

ஈசுவரன் எல்லையற்ற கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன்

தைர்யுக்த: ச்ருயதாம் நர:, தமேவம் குண ஸம்பன்னம், ஜ்யேஷ்டம் ச்ரேஷ்டகுணையுக்தம், ஏவம் ச்ரேஷ்டகுணையுக்த:, குணைவிருருசே ராம:, தமேவம் குணஸம்பன்னம் அப்ரதத்ருஷ்யபராக்ரமம், பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே, ஆந்ருசம்ஸ்யமனுக்ரோச: ச்ருதம் சீலம் தமச்சம: ராகவம் சோபயந்த்யேதே ஷ்டகுணா: புருஷோத்தமம், விதித: ஸ ஹி த்ரமரு: சரணாகத வத்ஸல:, சரண்யம் சரண்யம் ச த்வாம் ஆஹ்ரதிவ்யா மஹர்ஷய:, நிவாஸவ்ருக்ஷ: ஸாதானாம் ஆபன்னானாம் பரா கதி: தேஜோ பலைச்வர்ய மஹாவபோத ஸ்வீர்ய சக்த்யாதி குணைகராசி:, ஸர்வபூதாத்ம் பூதஸ்ய விஷ்ணோ: கோ வேதிதும் குணாந், யதா ரத்னாநி ஜலதே: அஸங்க்யேயாநி புத்த்ரக ததா குணாச்ச தேவஸ்ய த்வஸங்க்யேயா ஹி சக்ரிணா:, வர்ணாயுதைர்யஸ்ய குணா ந சக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வதேவை:, சதுர்முகயூர்யதி கோடிவக்த்ரோ பவேந்நர: க்வாபி விசுத்தசேதா: ஸ தே குணாநாமயுதைகமம்சம் வதேந்ந வா தேவவர ப்ரஸீத, தவானந்த குணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா: யைஸ்த்வயேவ ஜகத்குக்ஷௌ அந்யே அப்யந்த்ரநிவேசிதா:, இஷ்ஶ்யாந்நிவர்த்தந்தே நாந்த்ரிக்ஷ க்ஷிதி க்ஷயாத் மதி க்ஷயாந் நிவர்த்தந்தே ந கோவிந்த குண க்ஷயாத், வல்வினையேனை ஈர்க்கின்ற குணங்களை உடையாய், உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் என்கிறபடியே ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வோபயுக்தங்களான குணங்களாலே விசிஷ்டமாக அனுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - அடையக்கூடிய பொருளாக இருப்பதற்கு ஏற்ற அனைத்துக் குணங்களையும், அவ்விதம் அடைவதற்கு ஏற்ற உபாயமாக இருப்பதற்கான குணங்களையும் அவன் கொண்டுள்ளான். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணலாம்

- வால்மீகி இராமாயணம் பால காண்டம் (1-7) - தைர்யுக்த: ச்ருயதாம் நர: - அந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் கொண்ட மனிதனைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்.
- வால்மீகி இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (2-48) - தமேவம் குண ஸம்பன்னம் - இவ்விதமாகக் குணங்கள் கொண்ட இராமனை.
- வால்மீகி இராமாயணம் பால காண்டம் (1-20) - ஜ்யேஷ்டம் ச்ரேஷ்டகுணையுக்தம் - முத்தவனும், மிகவும் உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவனும் ஆகிய இராமன்.

- வால்மீகி இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (11-31) - ஏவம் ச்ரேஷ்டகுணையுத்த: - இவ்விதமாக மிகவும் உன்னதமான குணங்கள் கொண்ட இராமனை.
- வால்மீகி இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (2-47) - குணைர்விருருசே ராம: - குணங்கள் மூலமாக இராமன் விளங்கினான்.
- வால்மீகி இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (1-34) - தமேவம் குணஸம்பன்னம் அப்ரதத்ருஷ்யபராக்ரமம் - இவ்விதமாக குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவனும், யாராலும் வெல்லப்பட இயலாமல் உள்ளவனும் ஆகிய இராமன்.
- வால்மீகி இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (2-26) - பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே - தசரத மன்னா, உனது புத்ரனுக்குப் பல உயர்ந்த குணங்கள் உள்ளன.
- வால்மீகி இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (33-12) - ஆந்ருசம்ஸ்யமனுக்ரோச: ச்ருதம் சீலம் தமச்சம: ராகவம் சோபயந்த்யேதே ஷ்டகுணா: புருஷோத்தமம் - தன்னிடம் சரணம் புகுந்தவர்களைக் காக்கும் தன்மை, கருணை, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களும் அறிந்துள்ள தன்மை, தாழ்ந்தவர்களுடனும் சரிசமமாகப் பழகும் குணம், மன அடக்கம், புலன் அடக்கம் முதலான ஆறும் புருஷர்களில் உத்தமனான இராமனை அலங்கரிக்கின்றன.
- வால்மீகி இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (21-20) - விதித: ஸ ஹி தர்மரு: சரணாகத வத்ஸல: - தர்மம் அனைத்தும் அறிந்த இராமன், தன்னிடம் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் மிகுந்த அன்புள்ளவன் என்று அனைவரும் அறிவார்கள் அல்லவோ?
- வால்மீகி இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (121-18) - சரண்யம் சரண்யம் ச த்வாம் ஆஹூர்திவ்யா மஹர்ஷய: - இராமா. உன்னையே சரணம் புகுவதற்கு ஏற்றவன் என்றும், சரணம் அடைந்தவர்களைக் காப்பவன் என்றும் மஹரிஷிகள் கூறுகின்றனர்.
- வால்மீகி இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (15-19) - நிவாஸவ்ருக்ஷ: ஸாதூனாம் ஆபன்னானாம் பரா கதி: - ஸாதுக்களுக்கு இனிய நிழல் தரும் கற்பக மரம், துன்பத்தில் உள்ளவர்கள் அடையவேண்டிய சிறந்த கதி.
- விஷ்ணு புராணம் (6-5-85) - தேஜோ பலைச்வர்ய மஹாவபோத ஸ்வீர்ய சக்த்யாதி குணைகராசி: - தேஜஸ், பலம், ஐச்வர்யம், ஞானம், வீர்யம், சக்தி முதலான உயர்ந்த குணங்களின் இருப்பிடம்.
- ப்ரஹ்ம புராணம் - ஸர்வபூதாத்ம பூதஸ்ய விஷ்ணோ: கோ வேதிதும் குணாந் - அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவாக உள்ள விஷ்ணுவின் குணங்களை யார் முழுவதும் அறிவார்கள்?
- வாமன புராணம் (74-40) - யதா ரத்னாநி ஜலதே: அஸங்க்யேயாநி புத்த்ரக ததா குணாச்ச தேவஸ்ய த்வஸங்க்யேயா ஹி சக்ரிணா: - ஸமுத்தரத்தில் உள்ள

இரத்தினக் கற்களைக் கணக்கிட இயலாது. அது போன்று, சக்கரத்தை ஏந்திய எம்பெருமானின் குணங்களைக் கணக்கிட இயலாது.

- மஹாபாரதம் கர்ண பர்வம் (83-15) - வர்ணாயுதைதர்யஸ்ய குணா ந சக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வதேவை: - அனைத்துத் தேவர்களும் ஒன்றாகக் கூடி நின்று, பல பதினாயிரம் வருடங்கள் கூறினாலும் அவனது குணங்களை முழுவதுமாகக் கூறி முடிக்க இயலாது.
- வராஹ புராணம் (73-35) - சதுர்முகயுர்யதி கோடிவக்த்ரோ பவேந்நர: க்வாபி விசுத்தசேதா: ஸ தே குணாநாமயுதைகமம்சம் வதேந்ந வா தேவவர ப்ரஸீத - ப்ரம்மனின் ஆயுள், பல ஆயிரக்கணக்கான வாய்கள், மிகவும் தூய்மையான மனம் ஆகியவற்றை உடைய ஒருவன் உள்ளான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவனால் கூட உனது குணத்தின் பதினாயிரத்தின் ஒரு பகுதியைக் கூற இயலுமோ இயலாதோ?
- தவானந்த குணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா: யைஸ்த்வயேவ ஜகத்குக்ஷௌ அந்யே அப்யந்த்ரநிவேசிதா: - கணக்கற்ற குணங்களை நீ கொண்டிருந்தாலும் ஆறு குணங்களே உனக்கு மிகவும் ப்ரதானமாக உள்ளன. இந்த உலகை நீ வயிற்றில் வைத்தது போன்று, அந்த ஆறு குணங்களும் மற்ற குணங்களைத் தங்களுக்குள் கொண்டுள்ளன.
- இஷுக்ஷயாந்நிவர்த்தந்தே நான்தரிக்ஷ க்ஷிதி க்ஷயாத் மதி க்ஷயாந்நிவர்த்தந்தே ந கோவிந்த குண க்ஷயாத் - ஆகாயம் முழுவது அம்பால் நிரப்பவேண்டும் என்று புறப்படும் சிலர், தங்களிடம் உள்ள பாணங்கள் தீர்ந்து விட்டதால் ஓய்கின்றனர் அல்லாமல், ஆகாயம் நிரப்பப்பட்டதால் இல்லை. அது போன்று, கோவிந்தனின் குணங்களைக் கூறத் தொடங்குபவர்கள் தங்கள் புத்தி ஓய்ந்ததால் நிறுத்துகின்றனர் அல்லாமல், அவனது குணங்களைக் கூறி முடித்து விட்டதால் அல்ல.
- திருவாய்மொழி (8-1-8) - வல்வினையேனை ஈர்க்கின்ற குணங்களை உடையாய் - மிகவும் கொடிய வினைப்பயன்கள் உடைய என் போன்றவனையும் உன்பால் ஈர்க்கும் குணங்கள் கொண்டவனே.
- திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற உயர்நலம் உடையவன்

ஈசுவரன் எழில் பொங்கும் திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் உடையவன்

ஸதைகரூப ரூபாய, நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் ப்ரஜேத், ஸமஸ்தாச்சக்த்யச்சைதா ந் ரூப யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா: தத்விச்வரூப வைரூப்யம் ரூபமன்யத்தரேம்ஹத், இச்சா க்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:, ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோ அஸ்ய பரமாத்மந:, ந தஸ்ய ப்ரக்ருதா முர்த்தி: மாம்ஸமேதோ அஸ்திஸம்பவா, பூஜைச்சதுர்பி: ஸமுபேதமேதத்ரூபம் விசிஷ்டம் திவி ஸம்ஸ்திதம் ச, ரூக்மாபம்ஸ்வபந் தீ கம்யம், தத்ரைகஸ்தம் ஜகத் க்ருத்ஸநம், பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே, அஸ்த்ர பூஷண ஸம்ஸ்தாந ஸ்வரூபம், பூஷணாஸ்த்ர ஸ்வரூபஸ்தம் யதேதமகிலம் ஜகத், தமஸா: பரமோ தாதா சங்கம் சக்ர கதா தர: என்கிறபடியே ஸர்வஜகதாச்யமான அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள் விக்ரஹ விசிஷ்டமாக அனுஸந்தேயம். இவ்விக்ரஹம் பர வ்யூஹ விபவ ஹார்த்தர்சாவதார

ருபேண பஞ்சப்ரகாரமாயிருக்கும்படியும் இவற்றிலுள்ள விசேஷங்களும் பகவச்சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயத்தாலே அறியப்படும்.

விளக்கம் - அனைத்து உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள எம்பெருமானின் திருமேனியானது அப்ராக்ருதமானது, திவ்யமானது, மங்களகரமானது என்று அறியவேண்டும். இந்தக் கருத்துக்களை பாஞ்சராத்ர ஆகமத்திலிருந்தும் மற்ற ஸம்ப்ரதாய முறைகளிலிருந்தும் அறியலாம். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் காண்க:

- விஷ்ணு புராணம் (1-2-1) - ஸதைகருப ரூபாய - எப்போதும் மாறாமல் ஒரே போன்ற திருமேனி உள்ளவன்.
- பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் ப்ரஜேத் - பௌஷ்கரனே எப்போதும் உள்ள அவனது திருமேனி குறித்தும், அவனே அனைத்திலும் மேம்பட்டவன் என்பது குறித்தும் யாருக்கு அசைக்க இயலாத நம்பிக்கை உள்ளதோ அவனிடம் எம்பெருமான் எப்போதும் உள்ளான்.
- விஷ்ணு புராணம் (6-7-70) - ஸமஸ்தாச்சக்த்யச்சைதா ந் ரூப யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா: தத்விச்வரூப வைரூப்யம் ரூபமன்யத்தரேம்ஹத் - இந்த உலகில் காணப்படும் சரீரங்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாக ஸ்ரீஹரியின் திருமேனி உள்ளது. அந்தத் திருமேனியிலேயே அனைத்து சக்திகளும் நிலையாக உள்ளன.
- விஷ்ணு புராணம் (6-5-84) - இச்சா க்ருஹீதாபிமதோருதேஹ: - அனைவருக்கும் இன்பம் அளிக்கும் விதமான திருமேனியைத் தனது ஸங்கல்பத்தால் எடுத்துக் கொள்பவன்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (206-60) - ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோ அஸ்ய பரமாத்மந: - பரமாத்மாவின் திருமேனி பஞ்சபூதங்கள் சேர்வதால் உண்டாகும் சரீரம் அல்ல.
- வராஹ புராணம் (31-40) - ந தஸ்ய ப்ரக்ருதா முர்த்தி: மாம்ஸமேதோ அஸ்திஸம்பவா - எம்பெருமானின் திருமேனியானது மாமிஸம், மஜ்ஜை, எலும்பு ஆகியவற்றால் ஆன சரீரம் அல்ல.
- மஹாபாரதம் மௌஸலபர்வம் (5-34) - பூஜைச்சதுர்பி: ஸமுபேதமேதத்ரூபம் விசிஷ்டம் திவி ஸம்ஸ்திதம் ச - அவனது திருமேனி நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளது, மிகவும் மேன்மை உடையது, பரமபதத்தில் உள்ளது.
- மனு ஸம்ருதி (12-122) - ருக்மாபம்ஸ்வபந் தீ கம்யம் - தங்கம் போன்று ப்ரகாசம் உடையவன். அவனை மனதால் கனவில் காண்பது போன்று மட்டுமே அடைய இயலும்.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (11-13) - தத்ரைகஸ்தம் ஜகத் க்ருத்ஸநம் - அவனது திருமேனியில் இந்த உலகம் ஒரு சிறிய பகுதியாக உள்ளதைக் கண்டான்.

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (11-15) - பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே - தேவாதிதேவனே உனது திருமேனியில் அனைத்து தேவதைகளையும் நான் காண்கிறேன்.
- விஷ்ணு புராணம் (1-22-76) - அஸ்தீர பூஷண ஸம்ஸ்தாந ஸ்வரூபம் - ஆயுதங்களும் ஆபரணங்களும் தங்கும் இடமாக அவன் திருமேனி உள்ளது.
- விஷ்ணு புராணம் (1-22-66) - பூஷணாஸ்தீர ஸ்வரூபஸ்தம் யதேதமகிலம் ஜகத் - இந்த உலகங்கள் முழுவதும் அவனது திருமேனியில் ஆபரணங்களாகவும் ஆயுதங்களாகவும் உள்ளன.
- வால்மீகி இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (114-25) - தமஸா: பரமோ தாதா சங்கம் சக்ர கதா தர: - ப்ரக்ருதிக்கும் மேலே உள்ளவனாகவும், சங்கு-சக்ர-கதை உள்ளவனாகவும்.

ஈசுவரனின் விபூதிகள்

விஷ்ணோரேதா விபூதய:, மஹாவிபூதி ஸம்ஸ்தாந, நாந்த: அஸ்தி மம திவ்யானாம் விபூதினாம் பரந்தப இத்யாதிகளுடைய ஸங்க்ரஹமான யதண்டமண்டாந்தர கோசரம் ச யத் என்கிற ச்லோகத்தின்படியே அனந்த விபூதி விசிஷ்டமாக அனுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - அவனது விபூதிகள் மிகவும் சிறப்புடையவை, எல்லையற்றவை என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் உணரலாம்:

- விஷ்ணு புராணம் (1-22-32) - விஷ்ணோரேதா விபூதய: - இவை அனைத்தும் விஷ்ணுவின் விபூதிகள்
- விஷ்ணு புராணம் (5-1-50) - மஹாவிபூதி ஸம்ஸ்தாந - மஹாவிபூதி எனப்படும் பெரிய விபூதியைத் தனது இருப்பிடமாக உள்ளவன்.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (10-40) - நாந்த: அஸ்தி மம திவ்யானாம் விபூதினாம் பரந்தப - அர்ஜுனா, எனது மேன்மையான விபூதிகளுக்கு எல்லையில்லை.
- ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னம் (17) - யதண்டமண்டாந்தர கோசரம் ச யத் - அண்டம் என்னும் இப்ப்ரபஞ்சமும், இந்த அண்டத்தில் உள்ள அனைத்தும் அவனது விபூதிகள்

லீலாநுபம் கொண்டவன்

இவ்விபூதிகளில் சேதநங்களாயும் அசேதநங்களாயுமுள்ள இரண்டு வகையும் லீலார்த்தங்களாயும் போகார்த்தங்களாயும் விபக்தங்களாயிருக்கும் அனுஸந்தேயம் பொதுவாயிருக்க ரஸ வைஷம்யத்தாலே லீலா-போக-விபாகம் யதாலோகம் கண்டு கொள்வது. அப்படியே ஜன்மாத்யஸ்ய யத: க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வம், க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ, பால: க்ரீடநகைரிவ, ஹரே விஹரஸி க்ரீடா கந்துகைரிவ ஜந்துபி:, லோகவத்து லீலா கைவல்யம் என்கிறபடியே லீலாநுப ஜகத்வ்யாபார லக்ஷணமாக அனுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் விபூதிகள் சேதனம் என்றும் அசேதனம் என்றும் இரு வகைப்படும். இவை அவனது லீலைக்காகவும் அனுபவிப்பதற்காகவும் உள்ளன. இவ்விதம் அவனது லீலைக்காகவும், அனுபவத்திற்காகவும் உள்ளன என்ற பிரிவு ரஸத்திற்காக மட்டுமே உள்ளது அன்றி, அனைத்தும் பொதுவாக அவனால் ஏற்கும்படியே உள்ளன. பகவான் இந்த உலகில் ஈடுபட்டபடி உள்ளது என்பது அவனது லீலை காரணமாகவே என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளின் மூலம் அறியலாம்:

- ப்ரஹ்ம சூத்ரம் (1-1-2) - ஜன்மாத்யஸ்ய யத: - அவனிடமிருந்தே அனைத்தும் தோன்றுகின்றன.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (206-58) - க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் விளையாட்டு.
- விஷ்ணு புராணம் (1-2-18) - க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ - சிறு குழந்தையின் விளையாட்டு போன்று அவனுக்குச் சலபமானது.
- மஹாபாரதம் சபா பர்வம் (40-78) - பால: க்ரீடநகைரிவ - பொம்மைகள் வைத்து விளையாடும் குழந்தை போன்று, நம்மை வைத்து விளையாட்டு செய்கிறான்.
- விஷ்ணு தர்மம் - ஹரே விஹரஸி க்ரீடா கந்துகைரிவ ஜந்துபி: - பந்துகள் வைத்து விளையாடுவது போன்று ஸ்ரீஹரியே உனது விளையாட்டு உள்ளது.
- ப்ரஹ்ம சூத்ரம் (2-1-33) - லோகவத்து லீலா கைவல்யம் - இவை அனைத்தும் அவனது விளையாட்டுக்காகவே.

ஜீவனின் ஸ்வரூபம்

இப்படி லக்ஷ்மீ ஸஹாயமாய், அபரிமித ஞானானந்தமாய், ஹேயப்ரத்யநீகமாய், ஞான-சக்த்யாத்யனந்த-மங்களகுண-விசிஷ்டமாய், திவ்யமங்கள-விக்ரஹோபேதமாய், சரீரபூத-விபூதித்வய-யுக்தமாய், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி-வ்யாபார-லீலமாய்க் கொண்டு ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தை ப்ராபிக்கும் ப்ரத்யகாத்மாவினுடைய பத்த-முக்த-நித்ய-ஸாதாரண-ரூபமும் உபாயாதிகாரியான தனக்கு இப்போது அஸாதாரணமான ரூபமுமறிய வேணும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அடையவேண்டிய பொருளான (ப்ராப்யம்) எம்பெருமான் மஹாலக்ஷ்மியுடன் எப்போதும் இணைந்தவனாக உள்ளான். அவன் எல்லையற்ற ஞானம், எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டவனாக உள்ளான். தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தடாக உள்ளான். ஞானம், சக்தி, ஆனந்தம் போன்ற மங்கள குணங்களை அளவற்று உடையவனாக உள்ளான். திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் கொண்டவனாக உள்ளான். தன்னுடைய சரீரமாக நித்யவியூதி மற்றும் லீலா வியூதி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டுள்ளான். தன்னுடைய பொழுதுபோக்கிற்காக உலகில் உள்ள அனைத்தையும் படைத்தும், காத்தும், நிர்வகித்தும் வருகிறான். இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமான எம்பெருமானை அடைய எண்ணும் ஜீவன் - பத்தர், முக்தர், நித்யர் ஆகிய மூன்று ஜீவன்களைப் பற்றி அறியவேண்டும். தனக்கு உள்ள வேறுபாட்டினை அறியவேண்டும்.

மூன்று வகையான சேதனர்கள்

இவர்களில் பத்தரானவர் அநாதி கர்ம ப்ரவாஹத்தாலே அனுவ்ருத்த ஸம்ஸாராய் ப்ரஹ்மாதிரி ஸ்தம்ப பர்யந்த விபாக பாகிகளான ஷேத்ரஜ்ஞர். முக்தராவார் சாஸ்தர் சோதிதங்களான உபாய விசேஷங்களாலுண்டான பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அத்யந்த நிவ்ருத்த ஸம்ஸாராய் ஸங்கோச ரஹித பகவதனுபவத்தாலே நிரதிசயானந்தராயிருக்குமவர்கள். நித்யராவார் ஈச்வரனைப் போலே அனாதியாக ஞானசங்கோசமில்லாமையாலே ஸவயஸ இவ யே நித்ய நிர்தோஷ கந்தா: என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாராய்க் கொண்டு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிற அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேனாதிகள்.

விளக்கம் - பத்தர்கள் என்பவர்கள் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடந்து வரும் கர்மம் காரணமாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் உழன்றபடி உள்ளவர்கள் ஆவார்கள். ப்ரம்மன் தொடக்கமாக புல் ஆகிய அனைத்தும் ஷேத்ரஜ்ஞர் என்பதாகும். முக்தர் என்பவர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் கூறிய உபாயங்களைச் சரியானபடி பின்பற்றி, பகவானின் கருணையைப் பெறுகின்றனர், இதனால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டு, பகவத் அனுபவம் கிட்டப்பெற்றதால், எல்லையற்ற ஆனந்தத்தில் முழுகியபடி உள்ளனர். நித்யர்கள் என்பவர்கள் தங்களது ஞானம் எப்போதும் சுருங்காமல் உள்ளவர்கள் ஆவர், இந்த விஷயத்தில் அவர்கள் ஈச்வரனையே ஒத்துள்ளனர், இதனை ஸ்ரீகுணரத்னகோஸத்தில் (27) பராசரபட்டர் - ஸவயஸ இவ யே நித்ய நிர்தோஷ கந்தா - அவனைப் போன்றே ஒத்த வயது கொண்டவர்களாகவும், அவனைப் போன்றே தோஷங்கள் அற்றவர்களாகவும் - என்று கூறினார். இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்காமல் பகவானுக்கு எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள ஆதிசேஷன், கருடன், விஷ்வக்ஸேனர் முதலானோர் ஆவர்.

இவர்களெல்லார்க்கும் ஸாதாரணமான ரூபம் அனுத்வஞானானந்தாமலத்வாதிகளும் பகவச்சேஷத்வ பாரதந்த்யாதிகளும். முமுக்ஷுவான தனக்கு அஸாதாரணமாக அறிய வேண்டும் ஆகாரங்கள் உபோதாத்திலே சொன்னோம், மேலும் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானதாக உள்ள தன்மைகள் - அனு போன்று அளவுள்ள தன்மை, ஞானமயமாக இருத்தல், ஆனந்தமயமாக இருத்தல், தோஷங்கள் அற்று இருத்தல் - என்பவையாகும். இவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைகளாகவும், அவனது ஸங்கல்பத்திற்கு அடிபணிந்தபடியும் உள்ளனர். இவர்களில் முமுக்ஷுவுக்கு உள்ள விசேஷம் என்னவென்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இதனை உபோத்காத அதிகாரத்தில் நாம் கண்டோம், இனிவரும் அதிகாரங்களிலும் கூறப்படுவது காண்க.

ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஜீவனின் ஸ்வரூபம் பற்றிக் கூறப்படுவது

இப்பிராப்தாவினுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரணவ நமஸ்ஸூக்களில் மகாரங்களிலும், நார சப்தங்களிலும், ப்ரபத்யே என்கிற உத்தமனிலும், வ்ரஜ என்கிற மத்யமனிலும், த்வா என்கிற பதத்திலும், மா சுச: என்கிற வாக்யத்திலும் அனுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - ஜீவனின் ஸ்வரூபம் குறித்து அஷ்டாக்ஷரத்தில் ஓம் என்பதில் உள்ள - ம - என்ற எழுத்து மூலமும், நம என்ற பதம் மூலமும், நாராயணா என்பதில் உள்ள நார என்ற பதம் மூலமும் அறிவிக்கப்பட்டது, த்வயத்தில், ப்ரபத்யே என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது, சரமச்சலோகத்தில், வ்ரஜ என்பதன் மூலமும், த்வா என்பதன் மூலமும், மா சுச: என்ற வரி மூலமும் அறிவுறுத்தப்பட்டது.

உபாயங்கள் பற்றிக் கூறுதல்

ப்ராப்த்யுபாயமும் இதின் பரிகரங்களும் பலஸ்வரூபமிருக்கும்படியும் மேலே ப்ராப்தஸ்தலங்களிலே பரக்கச் சொல்லக் கடவோம். இவற்றில் உபாயம் திருமந்த்ரத்தில் நமஸ்ஸிலும், அயந சப்தத்திலும், த்வயத்தில் பூர்வ கண்டத்திலும், சரமச்சலோகத்தில் பூர்வார்த்தத்திலும் அனுஸந்தேயம். பலஸ்வரூபம் சதுர்த்யந்த பதங்களிலும், த்வயத்தில் நமஸ்ஸிலும், ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிறவிடத்திலும் அனுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - (பரம்பொருளை) அடையும் உபாயம் பற்றியும், அவ்விதம் அடைந்த பின்னர் கிட்டும் பலன்கள் பற்றியும் நாம் பின்னால் பல இடங்களில் விவரித்துக் கூறுவோம். உபாயம் என்பது திருமந்த்ரத்தில் உள்ள நம என்ற பதம் மூலமும், நாராயணாய என்பதில் உள்ள அயந என்பதன் மூலமும் அறியக்கடவது. உபாயம் குறித்து த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் வரியிலும், சரமச்சலோகத்தின் இரண்டாவது வரியிலும் உணரலாம். பலன் பற்றி திருமந்த்ரத்தில் நாராயணனுக்கு என்று கூறும் நான்காம் வேற்றுமை மூலமும், த்வயத்தில் உள்ள நம என்ற பதம் மூலமும், சரமச்சலோகத்தில் உள்ள - பாவங்களிலிருந்து நான் விடுவிக்கிறேன் - என்பதன் மூலமும் அறியலாம்.

தடுக்கும் விரோதிகள்

ப்ராப்தி விரோதியாவது அவித்யா-கர்ம-வாஸனாதி-ரூபமான மோக்ஷ ப்ரதிபந்தக வர்க்கம். இதில் ப்ரதானம் அனாதியாக ஸந்தன்யமானமான ஆஜ்ஞாதி லங்கன மடியாகப் பிறந்த பகவாந்நிக்ரஹம். இது ஷேத்ரஜ்ஞர்க்கு - ஞானஸங்கோசகரமான த்ரிகுணாத்மக ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்க விசேஷத்தை உண்டாக்கியும், இப்ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷங்களான சரீரேந்த்ரியாதிகளோடே துவக்கி திண்ணமுந்தக் கட்டி பல செய்வினை வன்கயிற்றால் புண்ணை மறையவரிந்தென்னைப் போரவைத்தாய் புறமே என்றும், அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன் என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஹேந்த்ரியாதி பரதந்த்ரனாக்கியும், அவ்வவஸ்தையிலும் சாஸ்த்ரவச்யதை கூடாத திர்யகாதி தசைகளிலே நிறுத்தியும், சாஸ்த்ர யோக்யங்களான மனுஷ்யாதி ஜன்மங்களில் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களாலே கலக்கியும், அவற்றில் இழியாதவர்களையுமுள்பட பகவதஸ்வரூப திரோதானகரீம் விபரீத ஞான ஜனனீம் ஸ்வவிஷயாயாச்ச கோப்யபுத்தேர்ஜனனீம் என்கிறபடியே இம்மூலப்ரக்ருதி முதலான மோஹன பிஞ்சிகை தன்னாலே தத்வஞான விபரீதஞான விஷய ப்ராவண்யங்களைப் பண்ணியும், இவையடியாக ஆவி திகைக்க ஜவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ என்கிறபடியே ஸூக லவார்த்தமான அக்ருத்ய கரணாதி ரூபமான ஆஜ்ஞாதிலங்கனத்தைப் பண்ணுவித்தும், பாபம் ப்ராஜ்ஞாம் நாசாயதி க்ரியமாணம் புந: புந: நஷ்டப்ரஜ்ஞ: பாபமேவ புநாரபதே நர:

என்கிறபடியே மேலும் அபராத பரம்பரைகளிலே முட்டி அதன் பலமாக கூப்பாம்பயஜஸ்ரம் இத்யாதிகளிற்படியே கர்ப்ப ஜன்ம ஜரா மரண நரகாதி சக்ர பரிவ்ருத்தியிலே பரிப்ரமிப்பித்தும், கூஉத்ர ஸ்கூதிகளுக்கு ஸாதனமான ராஜஸ தாமஸ சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கொண்டு யகூ ரகூம்ஸி ராஜஸா: ப்ரேதான் பூதகணாம்ச்சான்யே யஜந்தே தாமஸா ஜனா: என்கிறபடியே தன்னோடு ஒக்கவொழுது சங்கிலியிலே கட்டுண்டு உழலுகிற கூஉத்ரஜ்ஞர் காலிலே விழப்பண்ணியும், அவர்கள் கொடுத்த ஜூகுப்ஸாவஹ கூஉத்ர புருஷார்த்தங்களாலே க்ருமிகளைப்போலே க்ருதார்த்தராக மயக்கியும், யோக ப்ரவ்ருத்தரானவர்களையும் கூஉத்ர தேவதா யோகங்களிலேயாதல் நாமாத்ய சேதனோபாஸனங்களிலேயாதல் முளப்பண்ணிச் சில்வானங்களான பலங்களாலே யோகத்தைத் தலைசாய்ப்பித்தும், ஆதம்ப்ரவணரையும் ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டம் ப்ரக்ருதி வியுத்தமென்கிற இவ்விரண்டு படியிலும் ப்ரஹ்மாத்யஷ்டையாலேயாதல், ஸ்வரூப மாத்ரத்தாலேயாதல் உபாஸிக்க முட்டி அவை நாலுவகைக்கும் பலமாக அல்பாஸ்வாதங்களைக் கொடுத்து புனராவ்ருத்தியைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மசிந்தன ப்ரவ்ருத்தரான வர்களையும் ஸ்வாத்மசரீரக பரமாத்ம சிந்தனபரரையும் அந்தராயமான ஆத்மானுப வத்தாலேயாதல், அஷ்டௌ ஸ்வர்யஸித்திகளாலேயாதல், வஸ்வாதிபத்ப்ராப்தி ப்ரஹ்மகாயநிஷேவணாதிகளாலேயாதல், அபிஷேகத்துக்கு நானிட்ட ராஜகுமாரனுக்குச் சிறையிலே எடுத்துக் கை நீட்டின சேடிமார் பக்கலிலே கண்ணோட்டமுண்டாமாப் போலே ப்ரார்ப்த க்ரம்பலமான தேஹேந்த்ரியங்களிலும் ததனுபந்திகளான பரிக்ரஹங்களிலும் தன்முல போகங்களிலும் கால்தாழ்ப் பண்ணியாதல் அன்யபராக்கியும் இப்படிப் பல முகங்களாலே பகவத்ப்ராப்திக்கு விலக்காயிருக்கும், முப்பத்திரண்டடியான துரவுதத்துவார் முன்னடியிலே விழுந்ததோடு முப்பதாமடியிலே அந்தராயமுண்டானாலும் இவன் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தானாகான்.

விளக்கம் - மோகூம் பெறுவதற்குத் தடையாக உள்ளவர் அறியாமை (அவித்யை), க்ரம்ம், வாசனை, ப்ரக்ருதி தொடர்பு முதலானவை ஆகும். இதில் முதலாவது தடையாக உள்ளது எதுவென்றால், எல்லையற்ற காலமாக பகவானின் கட்டளைகளைத் தொடர்ந்து மீறியபடி உள்ளதால், அதற்காக அவன் அளிக்கும் தண்டனைகளே ஆகும். இதன் காரணமாக கீழே உள்ள பலவும் நிகழ்கின்றன:

1. முன்று குணங்களுடன் கூடியதான ப்ரக்ருதியுடன் ஜீவனுக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டு, அதனல் அவனது ஞானம் சுருங்கி விடுகிறது.
2. ஜீவனையும், ப்ரக்ருதி தொடர்புடைய சரீர-இந்த்ரியங்களையும் சேர்த்து விடுகிறது. மேலும் ஜீவனை சரீர-இந்த்ரியங்களின் பிடிகளில் சிக்கவைக்கிறது. இதனை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (5-1-5) - திண்ணமமுந்தக் கட்டி பல செய்வினை வன்கயிற்றால் புண்ணை மறையவரிந்தென்னைப் போரவைத்தாய் புறமே - எனது க்ரம்பலன் முலம் உண்டான பாவம் என்னும் கயிற்றால், என்னை இந்த உடலுடன் அழுத்தமாகக் கட்டி, புண் நிறைந்த சரீரத்தை தோலால் முடி உலவ வைத்தாய் - என்றும், (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன் - ஸ்ருஷ்டியின்போது உண்டான சரீரத்தின் மகிழ்வுக்காகத் திரிவேன் - என்றும் கூறினார்.
3. ஜீவனை சாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்ற இயலாத விலங்கு போன்ற சரீரம் எடுக்கும்படிச் செய்து விடுகிறது.
4. சாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றக் கூடிய மனிதப் பிறவி அளித்தாலும், அவன் மனதை, வேதங்களுக்குத் தவறான விளக்கம் கூறும் மதங்களில் ஈடுபடுத்துகிறது.
5. ராமானுஜர் சரணாகதி கத்யத்தில் - பகவதஸ்வரூப திரோதானகரீம் விபரீத ஞான ஜனனீம் ஸ்வவிஷயாயாச்ச கோப்பயபுத்தேர்ஜனனீம் - எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் குறித்து அறிய இயலாதபடி செய்வதும், ஒரு பொருளை வேறொன்றாக அறியும்படிச் செய்வதும், தானே தனக்கு இன்பமானவன் என்ற எண்ணம் தோன்றும்படிச் செய்வதும் ஆகிய

ப்ரக்ருதியை - என்றார். மாயாஜாலம் செய்யும் ஒருவன், அனைவரையும் மயக்கும் பொருட்டு, தனது கைகளில் வைத்துள்ள மயில்தோகை போன்று, ப்ரக்ருதியானது சரீரத்தையும் இந்த்ரியங்களையும் வைத்துள்ளது. இதன் மூலம் ஜீவனை மயக்கி அவனுக்கு உண்மை எது என்ற அறியாமை, தவறான அறிவு, புலன் விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் போன்றவற்றை உண்டாக்குகிறது.

6. இப்படியாக, ஜீவனை பகவானின் ஆணைகளைப் பின்பற்றாமல் இருக்கச் செய்துவிடுகிறது. தனது இன்பங்களுக்காகத் தடுக்கப்பட்ட செயல்களில் ஈடுபடும்படிச் செய்கிறது. இதனை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (6-9-9) - ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - எனது ஆத்மா திகைத்து நிற்கும்படி ஐந்து இந்த்ரியங்களும் என்னைக் கட்டி இழுக்கின்றன, இவ்விதம் சிற்றின்பத்தால் பாவியான என்னை மேலும் நீ வருந்தும்படிச் செய்யலாமோ? - என்றார்.

7. ஒரு தவறு என்பது மேலும் மேலும் பாவங்களாக வளர்கின்றன. இதனை மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் (35-73) - பாபம் ப்ராஜ்ஞாம் நாசாயதி க்ரியமாணம் புந: புந: நஷ்டப்ராஜ்ஞு: பாபமேவ புநராரபதே நர: - மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படும் பாவம் அறிவை அழித்து விடுகிறது, இவ்விதம் அறிவை இழந்த ஒருவன் மேலும் மேலும் பாவங்களையே செய்கிறான் - என்றது. இதன் காரணமாக ஜீவனை கர்ப்பம் - பிறப்பு - கிழத்தன்மை - மரணம் - நரகம் என்னும் சுழற்சியில் ஆழ்த்தி விடுகிறான். இதனைக் கீதையில் (16-19) - கூபாம்யஜஸர்ம் - அவர்களை அசுர கர்ப்பத்தில் தள்ளுகிறேன் - என்றான்.

8. கூூத்ர சுகங்களுக்கு உறுப்பாக உள்ள ராஜஸ - தாமஸ சாஸ்த்ரங்களைக் கைக்கொள்கின்றனர். இதனால் அவர்கள் தங்களைப் போன்றவர்களும், தங்களுக்குச் சமமான சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டவர்களும் ஆகிய கூூத்ர தெய்வங்களின் கால்களின் விழும்படி ஆகிறது. இதனை கீதையும் (17-4) - யகூ ரகூம்ஸி ராஜஸா: ப்ரேதான் பூதகணாம்ச்சான்யே யஜந்தே தாமஸா ஜனா - ரஜோகுணம் மேலோங்கி உள்ளவர்கள், யகூர்கள் மற்றும் அசுரர்களை ஆராதனை செய்கின்றனர், தமோகுணம் மேலோங்கி உள்ளவர்கள், பூதங்களையும் ப்ரேதங்களையும் ஆராதனை செய்கின்றனர் - என்றது காண்க.

9. இந்த கூூத்ர தெய்வங்கள் இவர்களுக்கு அருவருப்பைத் தரும் மிகவும் தாழ்ந்த பலன்களை அளிக்கின்றன. சேற்றில் மகிழ்வாக உள்ள புழுக்கள் போன்று, இந்த அற்பப் பலன்களைத் தங்களுக்குக் கிட்டிய உயர்ந்த பலனாக எண்ணியபடி உள்ளனர்.

10. யோகங்களில் ஈடுபட்ட பலரும் தாழ்ந்த தேவதைகளையே உபாஸிக்கின்றனர். ஒரு சிலர் தாழ்ந்த தேவதைகளை உபாஸிப்பதைக் கைவிட்டு, நாம உபாஸனத்தில் ஈடுபடுகின்றனர் (நாம உபாஸனம் என்பது - வாக்கு, மனம், நீர் முதலான அசேதனங்களை ப்ரஹ்மமாக எண்ணி உபாஸனை செய்தல். இது சாந்தோக்ய உபனிஷத்தில் கூறப்பட்ட பூமவித்யை என்பதாகும்). இதன் மூலம் கிட்டப்பெறும் தாழ்ந்த பலன்களில் அவர்கள் ஈடுபடும்படி ஆகிறது. இப்படியாக யோகம் என்பது அவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாகச் செய்யப்படுகிறது.

11. அடுத்து ஆத்மாவின் விஷயத்தில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் காண்போம். ஆத்மாவானது ப்ரக்ருதியுடன் தொடர்புடையதாகவோ அல்லது தொடர்பற்றதாகவோ கருதியபடி த்யானிக்கின்றனர். மேலும் ப்ரஹ்மாகவோ, ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவோ த்யானித்தபடி உள்ளனர். இப்படியாக உள்ள நான்கு வகைத் த்யானங்களில் ஈடுபட்ட இவர்கள், பகவத் அனுபவத்தை விட, மிகவும் தாழ்ந்த ஆத்ம அனுபவத்தை பலனாக அடைகின்றனர். அதன் பின்னர் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்குகின்றனர்.

12. ஒரு சிலர் ப்ரஹ்மத்தையே த்யானித்தபடி இருக்கக்கூடும். ஆனால் இவர்கள் தங்களது ஆத்மாவை த்யானித்து, தங்களின் அந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மம் இருப்பதாகவும், தங்களது ஆத்மாவைத் தனது சரீரமாக ப்ரஹ்மம் கொண்டுள்ளது என்றும் த்யானிக்கின்றனர். ஆக இவர்கள் மறைமுகமாகத் தங்கள் ஆத்மாவிலேயே ஈடுபடுவதால், கைவல்ய நிலையை அடைகின்றனர். அல்லது எட்டு விதமான ஸித்திகளை அடைந்து (அஷ்டமாஸித்தி) விடுகின்றனர். அல்லது வசுக்கள் போன்ற பிறவி அடைகின்றனர். அல்லது ப்ரம்மன் முதலானோரின் உடலில் புகும் தன்மை பெறுகின்றனர். இவர்களின் நிலை எவ்விதம் உள்ளது என்றால் - மணிமகுடம் சூட்டுவதற்கான நிலையில் உள்ள அரசுகுமாரன், தான் சிறையில் இருந்தபோது தன்னைப் பார்த்துக்கொண்ட பணிப்பெண்கள் பக்கம் சாய்வது போன்று உள்ளது. ஆக இவர்கள் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்த நிலையில் இருந்து நழுவுகின்றனர் என்று கருத்து.

ஆக, தங்கள் கர்மபலன் காரணமாக உண்டான சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களால் அலைக்கழிக்கப்படுகின்றனர். அவைகளின் மூலம் ஏற்படும் போகங்களில் திளைத்தபடி உள்ளனர். ஆக இவர்கள் தங்கள் புருஷார்த்தத்தைக் கைவிட்டு தாழ்ந்த இன்பங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளனர். இப்படியாக பகவானை அடைவதற்குப் பல தடைகள் உள்ளன. சரியான பாதையில் செல்ல முப்பத்திரண்டடி உள்ளது என்று வைத்துக் கொள்வோம். இதில் ஒருவன் முதல் படியில் தடுக்கி விழுந்தாலும், முப்பத்திரண்டாவது படியில் தடுக்கி விழுந்தாலும் என்ன வேறுபாடு உள்ளது? இதுபோன்று எந்தச் சூழலாக இருந்தாலும், எந்தக் காலமாக இருந்தாலும் மேலே கூறப்பட்ட தடைகள் ஏற்படுமாயின், ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருப்பான்.

கர்மயோகாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தனுக்கு நேஹாபிக்ரம நாசோ அஸ்தி இத்யாதிகளிற்படியே இட்டபடை கற்படையாய் என்றேனுமொரு நாள் பலஸித்தியுண்டாமென்கிறவிதமும் கல்பாந்தர மன்வந்தர யுகாந்தர ஜன்மாந்தராதிகளில் எதிலேயென்று தெரியாது. அனுகூல்யம் மிகவுமுண்டாயிருக்க வஸிஷ்டாதிகளுக்கு விலம்பங்காணா நின்றோம். ப்ரதிகூல்யம் மிகவுண்டாயிருக்க வருத்ர கூத்ரபந்து ப்ரப்ருதிகளுக்குக் கடுக மோகூமுண்டாகக் காணா நின்றோம். ஆதலால் விலம்பரஹித மோகூஹேதுக்களான ஸூக்ருத விசேஷங்கள் ஆர்பக்கலிலே கிடக்குமென்றும் தெரியாது. விலம்ப ஹேதுவான நிக்ரஹத்துக்குக் காரணங்களான துஷ்கர்மவிசேஷங்களும் ஆர்பக்கலிலே கிடக்குமென்றுந்தெரியாது.

விளக்கம் - கர்மயோகத்தில் ஈடுபட்டவனுக்கு அந்த முயற்சி வீணாவதில்லை என்பதை ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (2-40) - நேஹாபிக்ரம நாசோ அஸ்தி - என்று கூறியது காண்க. அந்தக் கர்மயோகமானது கல்லால் கட்டப்பட்ட சுவர் போன்று என்றும் நிலையாக இருக்கும். அதன் பலன் - இந்தக் கல்பத்தின் முடிவிலா, மன்வந்தரத்தின் முடிவிலா, யுகத்தின் முடிவிலா அல்லது ஜன்மத்தின் முடிவிலா - என எப்போது கிட்டும் என்று யாராலும் தெளிவாகக் கூற இயலாது. பகவான் உகம்படையும் செயல்கள் பல செய்த வசிஷ்டர் முதலானோர் கூட, பல காலம் காத்திருக்கும்படி ஆனது. ஆனால், பகவானை விரோதித்த வருத்ராஸூரன், கூத்ரபந்து முதலானோர் மிகவும் எளிதாக, தாமதம் இன்றி மோகூம் சென்றனர். ஆக மோகூம் இட்டுச் செல்லக்கூடிய விசேஷமான கர்மங்களை யார் இயற்றினர் என்று கூற இயலாது. இது போன்று, மோகூம் தாமதிக்கும்படியான செயல்கள் யார் செய்தனர் என்றும் கூற இயலாது.

மோகூத் தடைக்கு சரணாகதியே வழி

இப்படி அநிஷ்ட பரம்பரைக்கு மூலங்களான அஜ்ஞாநிலங்கனங்களாலே வந்த பகவத் நிக்ரஹ விசேஷமாகிற ப்ரதான விரோதிக்குச் செய்யும் பரிஹாரத்தை - தஸ்ய ச வசீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ - என்று கடவல்லியில் வசீகார்த்த பரம்பரையை வகுத்த இடத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யக்காரர் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - மோகூம் அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றில் முதன்மையாக உள்ளது பகவானின் ஆணைகளை மீறுவதால், அவன் அளிக்கும் தண்டனைகளே ஆகும். இதுவே சங்கிலி போன்றுள்ள தொடர்ச்சியான துன்பங்களின் அடிப்படைக் காரணமாகிறது. இதனை விலக்குவது எப்படி? இதனை பகவத் ராமானுஜர் கூறுகையில் - இந்தத் துன்பங்கள் நீங்க, எம்பெருமானை வசப்படுத்துவதே ஆகும், அதற்கான வழி, அவனைச் சரணாகதி அடைவதே ஆகும் - என்று மிகவும் தெளிவாகக் கூறினார். இதனை அவர், கட உபனிஷத்தில் புலன்கள், மனம் போன்றவற்றை அடக்கும் வரிசை கூறும் இடத்தை விளக்கும்போது கூறுகிறார்.

மோகூத் தடைகள் பற்றி ரஹஸ்யத்ரயத்தில் எங்கு உள்ளது

இவ்விரோதி வர்க்கத்தையெல்லாம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் விதிக்கிற அர்த்தங்களுடைய வ்யவச்சேத சக்தியாலும் நமஸ்ஸூக்களில் மகாரங்களில் ஷஷ்டிகளாலும், ஸர்வபாப சப்தத்தாலும் அனுஸந்தித்து ஸம்ஸாரத்தில் அடிச்சூட்டாலே பேற்றுக்குறுப்பான வழிகளிலே த்வரிக்க ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் மோகூத் தடைக்கான விரோதிகள் பற்றி ரஹஸ்யத்ரயத்தில் மறைமுகமாகக் கூறப்படும் கருத்துக்கள் கொண்டு எளிதாக உணரலாம். இதனை நம என்பதில் உள்ள மமகாரம் (நான், எனது) மூலமாகவும், சரமச்சலோகத்தில் உள்ள ஸர்வபாபம் என்ற பதம் மூலமும் அறியலாம். இதனை இவ்விதம் அறிவதன் மூலம் ஒருவன் - நாம் ஸம்ஸாரம் என்ற மிகுந்த சூடான மணலில் நடந்தபடி உள்ளோம், மிகவும் விரைவாக இதனைக் கடந்து, மகிழ்வு அளிக்கக் கூடிய பாதையை அடைய வேண்டும் - என்று உணர்வான்.

பொருள் ஒன்று என நின்ற பூமகன்நாதன் அவனடி சேர்ந்து

அருள் ஒன்றும் அன்பன் அவன் கொள் உபாயம் அமைந்த பயன்

மருள் ஒன்றிய வினைவல் விலங்கு என்று இவை ஐந்து அறிவார்

இருள் ஒன்று இலாவகை என் மனம் தேற இயம்பினரே.

பொருள் - பரம்பொருள் இவன் மட்டுமே என்று உள்ளவனும், தாமரையில் உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனும் ஆகிய எம்பெருமான், என்றும் எம்பெருமானை விரும்பி, அவனது திருவடிகளைச் சரணம் என்று பற்றி அவன் அருளை விரும்பி நிற்கின்ற ஜீவன், இவ்விதம் எம்பெருமானை அடைய விரும்பும் ஜீவன் கைக்கொள்ள வேண்டிய உபாயம், எம்பெருமானை அடைந்த பின்னர் பெறும் பலன், எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அறியாமை போன்ற வலிய வினைப்பயன்கள் - இப்படிப்பட்ட ஐந்து விஷயங்களையும், அனைத்தும் அறிந்த ஆசார்யர்கள், சிறிதும் ஐயம் இல்லாதபடி, நமது மனதில் இவை பற்றிய ஐயம் நீங்கும்விதமாக உபதேசித்தனர்.

ப்ராப்யம் ப்ரஹ்ம ஸமஸ்த சேஷி பரமம் ப்ராப்தா அஹம் அஸ்ய உசித:

ப்ராப்தி: தாய தன க்ரமாத் இஹ மம ப்ராப்தா ஸ்வத: ஸூரிவத்

ஹந்த ஏநாம் அதிவ்ருத்தவாந் அஹம் அஹமத்யா விபத்யாச்ய:

ஸேது: ஸம்ப்ரதி சேஷிதம்பதி பரந்யாஸஸ்து மே சிஷ்யதே

பொருள் - நான் அடையவேண்டிய இலக்கு எதுவென்றால், மிகவும் உயர்ந்ததாகவும், அனைத்திற்கும் எஜமானனாகவும் உள்ள பரம்பொருளே ஆகும். அவனைச் சென்று அடையவேண்டிய நான், அவ்விதம் அடைவதற்கு ஏற்றவனே ஆவேன். தந்தையின் செல்வம் எவ்விதம் பிள்ளைக்கு வருகிறதோ அது போன்று, நித்யஸூரிகளுக்குக் கிட்டிய அந்த இலக்கு எனக்கும் தானாகவே கிட்டியிருக்கவேண்டும். அந்தோ. என்னுடைய அஹங்காரத்தாலும், அதனால் ஏற்பட்ட அறியாமையாலும் நான் அந்த இலக்கை இழந்து நிற்கிறேன். ஆனால் அனைவருக்கும் சேஷிகளான திவ்யதம்பதிகளிடம் சரணாகதி செய்யும்போது, அந்த இலக்கு கிட்டிவிடும், ஆக சரணாகதி அந்த இலக்கை அடைவதற்கான உபாயமாக உள்ளது என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

அர்த்தபஞ்சக அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

**பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம் உடையவர்
திருவடிகளே சரணம்**

**உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த நம் தூப்புல் பிள்ளை
திருவடிகளே சரணம்**